

ZAHO DE SAGAZAN

REVIEWS 2024-2025

Presse (page 2) **TV** (page 65) **Radio** (page 67) **Web** (page 68)

PRESS

VOGUE - CZECHOSLOVAKIA

(february 2025)

Z A H O D E

S A G A Z A N

Francouzské zpěvačky Zaho de Sagazan se podařil neuvěřitelný raketový vzestup. Její kombinace šansonů s elektronikou, dream popem a cold wave uhranula posluchačstvo i odbornou veřejnost do takové míry, že v rodné Francii je považována za jednu z největších superstar současnosti. Její cesta k hudbě začala ve 13 letech, kdy propadla hudbě Toma Odella, která ji dle jejích slov vytáhla z úzkostí a deprese. Po necelých dekádě, kdy hrála jeho skladby doma v pokojíčku na klavír, se spolu potkali na jednom pódiu a zazpívali svoji společnou skladbu *Old Friend*. Zaho si žije svůj sen.

Kdo je Zaho, kromě toho, že je zpěvačka?

Doufám, že Zaho je hodně věcí. Jsem sestra, jsem dvojče, jsem kamarádka, mám spoustu přátel, protože přátelství je ta nejlepší věc na světě. Kromě zpěvačky jsem i manažerka, která vede svůj tým. Na jedné straně jsem snilek, ale zároveň i trochu úzkostlivá, ve všech případech ale milující osoba. Mám v sobě tolik lásky, kterou chci dávat i přijímat. Jsem velká romantička.

— Dohnala *Gretu Gerwig* k slzám, zazpívala na nejprestižnějším filmovém festivalu v Cannes, byla součástí závěrečného ceremoniálu olympiády v Paříži, vyprodává sály po celém světě, je držitelkou čtyř výročních francouzských hudebních cen. A to vše zatím pouze s debutovou deskou *La Symphonie des éclairs* z roku 2023.

Z vaší tvorby jde cítit, že je pro vás láska opravdu důležitá. Aktuálně patříte mezi největší hudební hvězdy Francie, máte turné po celém světě. Co vám pomáhá vyrovnat se s takovým tlakem a očekáváními? Upřímně se vůbec necítím jako nějaká superstar, možná si ještě vše pořádně neuvědomuji. Mám ale obrovskou výhodu v tom, že šéfuji sama sobě. S kamarádkou jsme si založily vlastní nezávislý label a díky tomu si samy nastavujeme očekávání i naše limity, ona je dobrá v byznysu, já jsem dobrá umělkyně. Label jsme nezaložily kvůli penězům. Založily jsme ho kvůli vlastní svobodě a pohodě, a abychom za zády neměly šéfa, který by nás nutil do věcí, které tak úplně nechceme. Naším hlavním cílem je vytvářet hezké věci srdcem a s lidmi, které máme rády. Jediný opravdový tlak, který cítím je, abych dobře vedla svůj tým.

Samozeřejmě občas bojuji se svým perfekcionismem. Nejtěžší období přichází během práce ve studiu, protože chci složit skvělé písničky. A pravděpodobně toto náročné a stresující období, kdy musím být kreativní, zase přijde při tvorbě druhé desky. Během turné je to ale jiné, cítím se skvěle a svobodně, na koncertech můžu vyjádřit svoji hudbu, a živá představení mi opravdu jdou! Současně mám kolem

sebe skvělý tým lidí, který o mně pečuje.

To zní skvěle, žijete si svůj sen. Když jste zmínila nejistotu ve studiu, máte tedy strach, jak publikum přijme vaše písničky?

Nevím, jestli je to strach z přijetí, ale když píšu písničky, tak se obávám, jestli lidé uslyší sdělení, které chci předat. Bojím se, že k nim nedoputuje. Chci, aby lidé moje písničky opravdu procítili uvnitř sebe. Moje mise je vytvořit z méj intimity univerzální prožitek, se kterým se mohou ztotožnit všichni. Mé šansony jsou plné lásky a vášně. Za svou tvorbou si stojím, ale pokud se někomu nelíbí, tak to naprosto respektuji.

Přesně na to jsem se chtěla zeptat – ve vaší hudbě se často objevuje téma lásky, sebevědomí, ženskosti. Co posluchačstvu, ale především ženám, chcete tímto předat?

Chci předat život a chuť do života, protože sama jsem strávila spoustu času tím, že jsem se sama sebe ptala: Co chci předat publiku během svých koncertů? A čím chci, aby se lidé stali po mém koncertě? Chci, aby viděli malou obyčejnou, ale vášnivou holku, která přijímala samu sebe, a která využila naplno šanci, kterou dostala. Za nejdůležitější věci považuji svobodu, lásku, dobrotu a něžnost. A chci, aby lidé po mém koncertě také cítili více lásky. Nerada bych, aby měli pocit, že jenom já jsem ta cool a svobodná. I oni se tak musí cítit!

Vystoupila jste na zakončení festivalu v Cannes, kde jste představila svoji verzi písně *Modern Love* od Davida Bowieho, která byla vybraná z toho důvodu, že je oblíbenou písní režisérky Greta Gerwig, loňské předsedkyně poroty. Co tato píseň znamená pro vás? Nejdříve mě pozvánka trochu vyděsila, popravdě tato píseň nepatří mezi mé nejoblíbenější od Davida Bowieho. Ale rozhodla jsem se využít tuto skvělou příležitost, i když na zkoušky jsem měla jen měsíc. Vycházela jsem z toho, že ve filmech Greta vidím dvě věci – radost a svobodu. A řekla jsem si, že moje mise je přinést na festival v Cannes trochu svobody a možná lehce narušit jeho specifickou, velmi formální a vznešenou atmosféru. I proto jsem se rozhodla tancovat v publiku. A myslím, že se mi moje předsevzetí podařilo splnit a do nábl nálady jsem vnesla kontrast a divokost.

Na tomto vašem vystoupení mě kromě jiného zaujalo, že jste na tak ušlechtilém místě vystupovala bosa. Ostatně velmi casual styl oblékání na koncertech je pro vás typický, často nosíte třeba cyklistické kalhoty, sportovní oblečení. Což vlastně kontrastuje s vaší hudbou, protože šansony ve mně evokují super elegantní róby. To samé se dá říct o tom, když jste s Tomem Odellem zpívala extrémně dojemnou a romantickou píseň a u toho měla oblečený svůj klasický sportovní úbor. Proč jste se rozhodla pro tento styl? V čem vám pomáhá?

Ještě před pár lety pro mě oblečení mělo jediný význam – pohodlí, což bylo způsobeno i mojí nejistotou, protože na pódiu se potřebuji cítit pohodlně a svobodně. Pokud mi oblečení nedovolí tancovat, jak chci a potřebuji, není to dobré oblečení. Nedávno jsem ale objevila svět módy a moje předpojatost vůči módě jako

něčemu povrchnímu a bezduchému zmizela. Společně s tím se změnilo i moje přemýšlení o výběru outfitu, našla jsem sílu vyjádřit skrze styling náladu a postoje, o což jsem se snažila i v Cannes, kde mi sebevědomí dodala právě sukně, kterou jsem si vybrala. Moje energie, kterou jsem chtěla předat, by nebyla stejná, kdybych si tuto sukni neoblékla. Ovlivnila celé moje vystoupení a pomohla mi podat přesně můj vytoužený výkon, plný svobody a tance. Tahle zkušenost mi pomohla si uvědomit, že oblečení není jen o pohodlnosti, ale pomáhá vyprávět váš příběh. A já chci být co nejvíce autentická, moje album je založeno na autentičnosti a citlivosti. Vzhledem k tomu, že na desce vyprávím příběh boje se svým tělem, přišlo mi neupřímné se při těchto písničkách obléct do vyzývavých šatů. Ale třeba se s příštím albem přesunu do jiných sfér a na stage se objevím ve velké róbě, kdo ví.

Vaše debutové album *La Symphonie des Éclairs* získalo ohromnou pozitivní odezvu. Co vás inspirovalo při tvorbě? Jak hledáte balanc mezi tak rozdílnými žánry, jako jsou šanson a elektronika?

Opravdu si užívám psaní textů, navíc jsem v tom i hodně dobrá a rychlá! Ale nejvíce bojuji s elektronickými složkami písní, necítím se v nich tak jistá v kramflecích. Naštěstí na nich spolupracuji se svým kamarádem Pierrem. Je to však dlouhý proces, často jsme všechno úplně přehodnotili a přepracovali. Nejdřív vše nahraji na piano a pak se přesouváme do studia, kde jsme na mém prvním albu strávili tři roky, hodně dlouho jsem hledala ten můj výraz, můj zvuk. Ke každé písničce vzniklo asi třicet verzí, experimentovali jsme s různými polohami, ale netlačil nás čas, takže jsme měli prostor takto zkoušet a formovat náš projev.

A pak nejtěžší část spočívá právě v nalezení onoho balancu mezi šansonem a synthpopovými částmi. Pierra moje představa o prolínání elektroniky s klavírem nejdříve úplně šokovala, ale nenechala jsem se odbyt a byla přesvědčená o tom, že to půjde. Od začátku nám bylo jasné, že vše musíme vytvořit v co nejlepší kvalitě, protože se pohybujeme na tenkém ledu velkého hudebního kontrastu. Při hledání té správné cesty nám nejvíce pomohlo živé vystupování na koncertech, protože reakce publika je zkrátka nejlepší zpětná vazba. Co fungovalo u publika, to jsme se rozhodli použít v nahrávce.

Ale nejsem si jistá, jak bude znít moje druhé album, třeba to bude techno, nebo jenom šansony. Ta nejistota je vlastně dost vzrušující.

Jak už bylo řečeno, vaše hudba se především odkazuje k žánrům do minulosti. Posloucháte ale nějakou současnou hudbu? Co říkáte například na hyperpop, k-pop nebo rap?

V popkultuře se moc neorientuji a upřímně se o hyperpop ani k-pop nezajímám. Ze současných umělců zbožňuji rappera Stromae, Billie Eilish, Lady Gagu a vůbec všechny hudební královny. Při poslechu hudby se obracím spíše do minulosti, ostatně, jak je slyšet i z mé tvorby, mám ráda cold wave, šansony, ale i klasickou rockovou hudbu jako Pink Floyd nebo Beatles. Vlastně všichni hudebníci, které poslouchám, jsou buď mrtví nebo neznámí.

Dnešní svět je pohnutý silou sociálních sítí. Jak tyto platformy ovlivnily vaši hudební kariéru? Cí-

títe se pod tlakem vzhledem ke svému působení na sociálních sítích?

Sociální sítě mi vůbec nevadí, naopak, mám je opravdu ráda, protože právě Instagram mi velmi pomohl nastartovat moji hudební dráhu. Instagram byl první místo, kde jsem mohla veřejně vystupovat pomocí sdílení videí na svém profilu, která se líbily čím dál více lidem a já jsem tak stávala známější a známější. Navíc jeho jednoduchost a efektivita jsou skvělé – prostě publikujete video, nemusíte nahrávat celé album, které vás stojí spoustu energie. Zároveň zde můžu jednoduše diskutovat o své tvorbě.

Samozřejmě se v hlubinách Instagramu velmi rychle ztratíte, protože sociální sítě ve vás podněcují hledání lásky, a já potřebuji hodně lásky, proto se je nyní snažím omezovat. Ale určitě ze sociálních sítí neodejdu, ono to ani není možné, protože jsou už integrální součástí mého života. Dostávat denně podporující zprávy od svých sledujících mě hodně povzbuzuje, nic se ale nevyrovná energii, která sálá z lidí na mých koncertech. Cítila bych se lépe, kdybych věděla, že jediné místo, kde budu moci dávat a přijímat lásku, by bylo z podla.

V březnu konečně uvidíme vaše pověstné energické vystoupení naživo i v Praze. Na co se můžou fanynky a fanoušci těšit?

Jsem opravdu nadšená a vděčná, že se show tak skvěle prodává a musela se přesunout do většího sálu, Archa+. Věřím, že všichni budou moji show milovat. Chci všem dát pocit, že v tu chvíli nechci být na žádném jiném místě než právě s nimi. Moc si přeji, aby se mi podařilo rozdat radost, a taky doufám, že všichni budou křičet a plakat! Nejlepší cesta, jak proniknout do mé hudby, neleží v poslechu desky, ale v návštěvě koncertu, protože já živě koncertování opravdu zbožňuji, stejně tak život na turné. Těšte se na elektronickou hudbu, pláč, tanec i zábavu, protože já jsem fakt hodně zábavná!

Co přejete ženám do roku 2025?

Uf, spoustu věcí. Mé myšlenky nesměřují jenom k podpoře žen, ale všech lidských bytostí. Doufám ve více lásky, svobody, lidskosti a méně násilí a váleček. Přeji si, aby lidé mohli být tím, čím chtějí, aby se cítili hezky a byli na sebe navzájem milí.

Je důležité si uvědomit, kde leží moc, protože bohužel neleží v dobrých rukou. Za zásadní považuji, aby lidé u moci měli dobré srdce, to je to rozhodující, aby se věci pohnuly správným směrem. Místo toho jsou velebeni lidé, kteří rozhodují o válečných konfliktech, ale ženy v pomáhajících profesích nebo ve zdravotnictví stále nejsou dostatečně oceňovány za svoji náročnou práci. Sama jsem totiž chvíli pracovala jako zdravotní sestra, takže z té doby znám spoustu silných a pečujících žen, kterým nebyla dáována dostatečná podpora. Vedle toho mě opravdu děsí nárůst fašistických myšlenek v Evropě, nesmíme však i přesto ztrácet naději a nezapomínat projívat lásku, to je jediná cesta.

A právě hudba může lidi spojoval, může učit lásku, ve které musím vychovávat naše děti. Dětsví je rozhodující období našeho života a my potřebujeme vychovat láskyplnou generaci. Nejdůležitější je milovat. A milovat si zasluží každý. **cs**

— Vogue atd.

Písničkářka a hudebnice Zahra Melusine Le Monies de Sagazan o sobě dávala vědět nejprve na Instagramu, kde od roku 2015 zveřejňovala videa s původními i převzatými skladbami, později vystupovala v divadle Simone Veil v rodném Saint-Nazaire. Začala se objevovat na stále větších hudebních festivalech. Debutovala v roce 2023 albem *La Symphonie des éclairs*, za které získala čtyři ceny Les Victoires de la Musique. Loni vystupovala na závěrečném ceremoniálu letních olympijských her.

8. března vystoupí v pražském prostoru Archa+, kam zavítá i rámci svého celosvětového turné.

Sledovat ji můžete na IG @zahodesagazan.

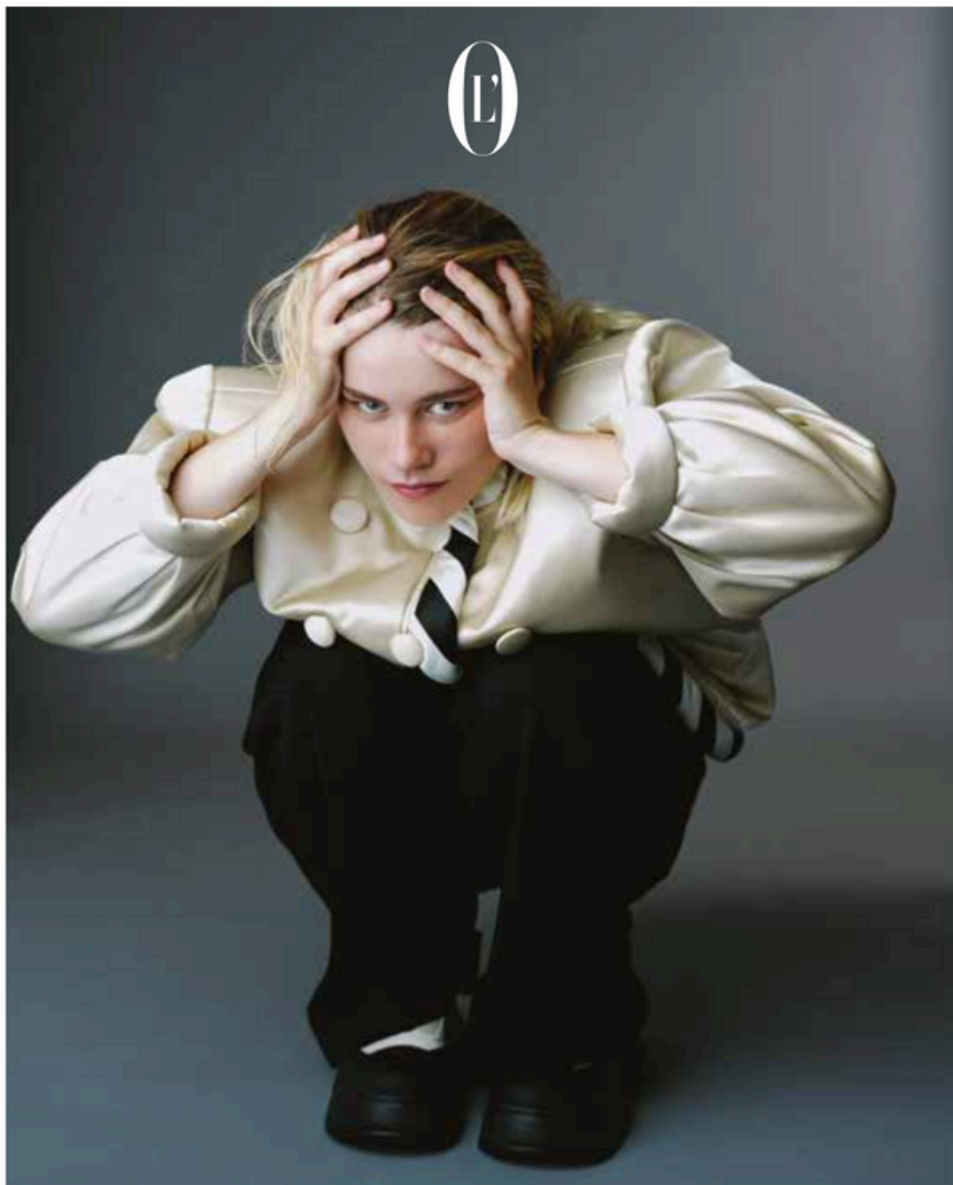

L'OFFICIEL - ARGENTINA

Digital cover

(february 2025)

FRATERNIDAD, DISPARATE *y buena* ESTRELLA

Alfombra roja para Zaho de Sagazan. La cantantautora *revelación* del pop francés continúa su *espectacular* ascenso.

Por CAROLINA MUZI
Fotos ZOE JOUBERT

Enfundada en un mono maillot-bermuda de ciclista y zapatillas tractor negras, con el cabello atado en colita, transpirada y sonriente, la blonda Zaho parece una pedalista de la Tour de France. El mundo la conoció con idéntico peinado e igual sonrisa a fin de mayo 2024, ataviada por Louis Vuitton: body negro de escote en V pronunciado, falda plisada y soquetes beige con derby negros, resultó la verdadera revelación del Festival de Cannes. Zaho no había actuado en ninguna película pero cantó "Modern Love", la canción mítica de David Bowie, como nadie. Y la bailó descalza en un gesto emotivo de improvisación (y libertad) que dedicó a Greta Gerwig, directora de *Barbie* y presidenta del jurado en el certamen cinematográfico.

Tres meses antes, en febrero, Nicolas Ghesquière había personalizado sus neogeometrías chic para que Zaho luciera en los premios Victoires de la musique, donde la rubia arrasó con cuatro de los máximos galardones: mejor álbum, mejor canción original por "La sinfonía de los rayos", revelación femenina del año y revelación en directo del año, que agradeció bañada en lágrimas a la par que hacía pública su hipersensibilidad. Fue la misma velada en que la música francesa rindió homenaje a la icónica, adorable, Jane Birkin. Encantado, tal como lo manifestó en redes, el director de Louis Vuitton volvió a vestir a Zaho el 11 de agosto, cuando la revelación versionó de modo exquisito a Edith Piaf con "Bajo el cielo de París" en el emblemático Jardín de las Tullerías, para el cierre de los Juegos Olímpicos.

Otro hito de la conquista: apenas antes de ser profeta en su tierra, en enero 2024, Zaho había ganado doblemente los MME (Music Moves Europe) –premios de la UE para impulsar artistas emergentes que representen el sonido actual y futuro– por parte del jurado y del público. La joven, que estudió *managment*, no dudó en qué invertir: haría crecer Disparate, como bautizó a su compañía productora.

La imagen del huracán aplica para Zaho de Sagazan, 25 años flamantes, cumplidos el 28 de diciembre, apenas una semana después de conquistar América –bueno, los Estados Unidos– con entradas agotadas en Nueva York, San Francisco y Los Angeles. En un año y medio, *La sinfonía de los rayos* (2023), su primer disco, ya es uno de los mayores sucesos en la historia del pop francés y en 2024 salió la segunda edición con siete temas más y el subtítulo: *El último de los viajes*. El arte de ambas placas es de Héroïse Becker con una preciosa ilustración de Zaho en el espacio frente a unos sintetizadores: si en el primer álbum ecualizaba de perfil, en la versión *deluxe* lo hace de frente. Y marcha.

A partir de este mes y hasta abril, el huracán Z dará su tercera gira europea, a la par que el mundo se despabila frente a un talento con nueva sinceridad ¿generacional? "No lo sé; quizá estamos cansados de muchas cosas de la época, el mundo está particularmente oscuro, derechizado, pero no me pongo al frente de un mensaje en términos de representante generacional", contesta Zaho Mélusine Le Monières de Sagazan, enrolla un cigarrillo y se sopla un mechón de la cara. Tan francesa.

Recibe la videollamada en su casa de Nantes, adonde se mudó a los dieciocho para ir a la universidad. La traductora no logra acceder pero Zaho está bien predispuesta a conversar en inglés: "Puedo sonar robótica", aclara. Será un homenaje a Kraftwerk, digo. Se ríe con voz dulce y ronca. Por esa corriente que fusiona sus dos vertientes (la canción francesa y la electrónica) comienza una charla sensata, como es esta joven luminosa, representante de la llamada,

oh casualidad, generación Z: "Hago música para contar historias que amo; que pienso les pueden servir a las personas... 2024 fue muy intenso, hace un año no me conocía casi nadie y hoy en mis conciertos hay miles de personas. Mi sueño se hizo realidad: mis canciones les gustan a muchos, les tocan el corazón... es demasiado, tanto que a veces no me doy cuenta, me supera", confiesa.

La sinfonía de los relámpagos, su álbum debut, comienza con la canción que le da título y expone una carga de extrema sensibilidad que expresa en las letras y en la composición musical, cuya base arranca siempre con un teclado. Ha contado que para componer necesita oscuridad, piano y llorar... El video de esa canción potencia cruces musicales, visuales y literarios de modo frondoso; ¡qué decir de los demás tracks "La fontaine de sang", "Aspiration", "Les dormantes"... que escuchen el disco!

Zaho empatiza con la tristeza e invita a habitarla hasta el abrazo y de ahí, es capaz de mover el amperímetro al estallido tribal, liberador. Sostiene la narrativa con el cuerpo: "Es que de niña hice muchísima danza", cuenta sobre su infancia en el pueblo marítimo de Saint-Nazaire. Si *La sinfonía de los rayos* es una metáfora de la capacidad de encontrarle sentido a la vida en medio de la adversidad, los acordes de "Tristesse" exorcizan el bajón, invitan a empujarlo afuera, a los pisotones. Sus shows son catárticos: público, músicos y técnicos terminan bailando mezclados.

L'OFFICIEL: Hay testimonios de fans que se sienten rescatados, reseteados por tu música.

ZAHO DE SAGAZAN: Hago música para influenciar en el buen sentido. Quiero que las personas sientan como si les hablara un amigo; cuando escucho música me gusta sentirme así, que me cuentan

CUESTIONARIO PROUST SOBRE MUSICAS MUJERES

Bjork: Libertad.

Billie Eilish: La amo, modernidad.

Nina Simone: Emoción y sensibilidad.

Brigitte Fontaine: Locura buena.

Caroline Loeb: No la conozco.

Françoise Hardy: Clase.

Janis Joplin: ¡Oh madre!

Charlotte Gainsbourg: ... honestamente, no soy su fan.

Catherine Ringer (Les Rita Mitsouko): ¡Oh madre francesa!

Edith Piaf: Amor.

Jane Birkin: La amo, pero no tengo palabras... Amable.

“HAGO MUSICA PARA *influenciar* EN EL BUEN SENTIDO. MI *generación* NECESITA ALGO QUE LA HAGA SENTIR *libre*, BIEN CON SU CUERPO, SUS ELECCIONES”.

algo lindo (querete, no te odies...) Es muy importante la filosofía que puede traer una canción. Mi generación necesita algo que la haga sentir libre, bien con su cuerpo, sus elecciones... pensá que lo que pasa en las redes se vive con una intensidad tal que es como si sucediera en lo presencial; creo que es realmente importante cómo te puede acompañar la música, inclusive para la salud mental.

VO: Tus letras tratan vivencias fuertes: tristeza, ser distinta, no encajar.
zs: Año a año me siento mejor conmigo misma, más amable, porque vengo de muy lejos: no me quería, me sentía mal. Con todo esto que sucede, probé que podía hacer muchas cosas y sin que me cambiara de un mal modo; agrandarme, no sé... Me cambió en un buen sentido, para hacerme apreciar que puedo lograr mucho y seguir siendo yo. Luego eso se replica y se expande. Me gusta que se vayan del concierto sintiéndose libres, queriendo quitarse trabas, complejos, opresiones o aquello que no les haga sentir bien.

VO: ¿Cómo impactó tanta popularidad de repente, cambió lo cotidiano?
zs: Fue todo muy intenso, pero en lo profesional. En lo personal, en lo diario, mi vida no cambió mucho: vivo en el mismo lugar, trabajo con las mismas personas, que son mis amigos y amigas, voy a los mismos lugares en Nantes... sí hay una nueva velocidad. Y mucho trabajo... Algo que cambió es mi casa: ahora está siempre sola (risas) me la paso de gira, pero con mis amigas y amigos de siempre: mi manager y socia Lucie (Guilloux) es mi mejor amiga, mis músicos también...

Hija menor y gemela de Gaëlle Le Rouge de Rusunan, profesora de lengua francesa, y Olivier de Sagazan, artista y performer, a la pregunta por las influencias, Zaho responde: “Soy un resumen perfecto entre ambos. Mi padre es un artista muy libre siempre experimentando, de él saqué esas ganas... el arte surge del corazón y nadie puede venir a decirte cómo se hace. De mi extraordinaria madre, maestra, aprendí a que me

importe lo humano; cuando mi papá estaba obsesionado con el arte, las ideas, la filosofía, mi mamá me enseñó a que me importe la persona que tengo enfrente. También a valorar las palabras, entender las emociones de los otros y cómo las expresan. Creo que soy música para entender a los demás. En un momento pensé en ser psicóloga... trabajé en un asilo de ancianos (circuló en redes un video muy emotivo de cuando tocó allí, hace unos meses). Musicalmente, mi mamá me dio el placer por las canciones francesas clásicas, Brel, Piaf, Aznavour...; mi padre el rock, la electrónica: Gainsbourg, OMD, Pink Floyd, Bowie...”

VO: Hablando de Bowie, la coreografía de “Modern Love” en Cannes honra dos referencias fuertes: el filme Frances Ha (2013), de Noah Baumbach, donde baila Greta Gerwig y Mala sangre (1986), de Leos Carax, donde bailó Denis Lavant... ¿Cómo trabajaste el desafío de semejantes citas?

zs: Siempre trabajo con mi hermana Leila, que es coreógrafa. Le digo qué pienso. En ambas películas vi una chica y un chico que expresan libertad. Sentí que tenía que traer esa misma emoción pero distinta, sin todo ese mundo tan acartonado y vestido...

VO: Rompiste el protocolo Cannes...

zs: Sí, esa perfección, esa rigidez. Louis Vuitton me vistió con bastante libertad, pero en esa gala yo sentí que la única mujer libre era Greta... desde el comienzo pensé: *what the fuck am I doing here?* (¿qué carajo estoy haciendo aquí?); la consigna que pensamos era *ser libre para cantar y bailar*... sacarme los zapatos fue un acto espontáneo que mucha gente criticó y otra amó, no pensé que quedar descalza pudiera ser algo TAN grande.

VO: Debe ser un punto muy importante de tu vida tener una gemela.

zs: Sí (risas). Somos cinco mujeres: Thalie, Leila, Yoko y nosotras; Kaita, mi gemela, es MUY tímida... se la pasa dibujando, no baila. Como a mí, le gustan las historias, pero detrás de escena; guionista y dibuja: hicimos un video con sus obras. Es mi escucha más importante: si a Kaita no le gusta la letra de una canción, es que no está buena.

VO: ¿También hacés el arte con amigos? Es muy linda la tapa del disco.

zs: La tapa me encanta, me tomé mucho tiempo para explicarle qué quería a Hélioise Becker, gran artista. Me dibujó en el espacio, frente a las máquinas, una metáfora de mí misma con amigos; como una pared de conexiones, una constelación donde se puede modular: un poquito de acá y otro de allá. Y hacemos un gran frente, un universo; es como la cabina de una nave a través de la cual descubrimos la música y viajamos... Y voy al comando de la nave.

IGUALDAD

Zaho cree en la permeabilidad de los géneros y sueña con un futuro en el que “no sea frontera de nada... que importe si sos buena persona, graciosa. Pero decirlo así parece alivianar el tema, porque sigue habiendo mucha necesidad de justicia”. En diciembre, la plataforma Equal, de Spotify, la convocó para curar una playlist de música que ya está online.

VO: ¿Tè involucrás en el management de tu carrera?

zs: Sí, por supuesto, soy mi jefa: ¡la utopía! Y me encanta. A veces soy la cantante, otras la manager y otra la editora de video: dieciocho trabajos en uno. Amo. Me gusta probar: elegí tener una empresa de amigos. Le puse Disparate porque sale de lo ordinario...

VO: Además de "Modern Love", versionás "99 red balloons", de Nina Hagen, y "Ah que la vie est belle" de Brigitte Fontaine... ¿cómo elegís un tema para versionar?

zs: Elegí "Red balloons" por el momento histórico... estaba desamparada por la guerra y no lograba encontrar las palabras. La había bailado muchas veces sin prestar atención a la letra. Siempre me gustó hacer que la gente baile sobre temas sombríos, más en este momento deshumanizado en que se necesita amor.

Nueva abanderada de Francia, parece inevitable la pregunta sobre esa representatividad: "Amo a mi país y ser francesa, sobre todo amo la libertad, la igualdad y la fraternidad, los principios socialistas de la Revolución Francesa ... Lo que más me gusta es lo que trajo la izquierda a la cultura del mundo; pelear para que nadie duerma en la calle. Sobre otros signos de lo francés... de moda no sé na-da, aunque me vistió Vuitton para Cannes... (risas) y cultivé un estilo, cierto; me gusta la filosofía del iluminismo y viajando descubrí que acá comemos MUY bien".

VO: ¿Algún plan para América del Sur...?

zs: Ninguno, aunque me encantaría. Mi prima vive en Río y siempre fue un sueño descubrir Brasil, conocer esos países ... ¡Espero que la vida me traiga pronto el premio de conocer aquella parte del mundo! ■

A young woman with blonde hair tied back, wearing a vibrant red blazer over a black top and black lace-up boots, is captured in a dynamic, off-balance pose. She is leaning forward with her right leg extended back and her left leg bent, looking towards the camera with an expressive, open-mouthed face. The background is a soft, light purple gradient.

“CREO QUE
SOY *música*
PARA *entender*
A LOS *demás*.
EN UN
MOMENTO
pensé EN SER
psicóloga”.

T The New York Times Style Magazine

DESIGN & INTERIORS | FOOD | TRAVEL | FASHION & BEAUTY | ENTERTAINMENT | ART | VIDEO

Amélie Ambroise

ON THE VERGE

The French Singer Who Won Over Iggy Pop

Zaho de Sagazan went viral for her performances at the Cannes Film Festival and the Paris Olympics. Next, she's coming to America.

21m ago • By LINDSEY TRAMUTA

ON THE VERGE

The French Singer Who Won Over Iggy Pop

Zaho de Sagazan went viral for her performances at the Cannes Film Festival and the Paris Olympics. Next, she's coming to America.

Zaho de Sagazan's song "Ô travers" is a single from her album "La Symphonie des Éclairs" ("The Symphony of Lightning"), which will be re-issued on Oct. 25. Amélie Ambroise and music courtesy of Disparate / Warner Chappell Music France

By **Lindsey Tramuta**

Oct. 24, 2024, 3:53 p.m. ET

[On the Verge](#) showcases emerging talent from the worlds of fashion, food, music, art and design.

When the French singer-songwriter Zaho de Sagazan, 24, was a teenager she earned the nickname *Petite Tempête* — “Little Storm.” “I was crying all the time,” she says. “I didn’t know what to do with all my angst.” But after her twin sister introduced her to the work of the English singer-songwriter Tom Odell — with which she quickly became obsessed, learning all his lyrics and teaching herself to play his songs on the piano — she realized that music could be a means of processing her dark emotions. By 2020, she was sharing videos of her original songs, which blend elements of synth-pop, electronica and *chanson Française*, on Instagram. Her expressive, sometimes husky voice caught the attention of Warner Chappell/Virgin Music, which released her first album, “[La Symphonie des Éclairs](#)” (“The Symphony of Lightning”) in spring 2023. It went platinum in 2024 and earned four awards at *Victoires de la Musique*, the French version of the Grammys. Tomorrow, a reissued edition will hit streaming platforms with new material, including “Old Friends,” which de Sagazan recorded with Odell. “I basically slid into his DMs,” she says. “We’ve been friends since. Singing with him is one of the few things I dreamed of for myself.”

De Sagazan was born and raised in the working-class shipyard town of Saint Nazaire, on France’s Atlantic coast, reared in a family of artists and free spirits with few rules and plenty of encouragement. Her father, Olivier de Sagazan, is a painter, sculptor and performer who has collaborated on immersive exhibitions and videos with musicians including [FKA Twigs](#). During her adolescence, de Sagazan spent hours holed up in her room, alone at the piano, writing about themes including self-doubt, addiction (she recently quit smoking weed, a decade-long habit), climate change and romantic love — though she says she hasn’t yet experienced it herself. She moved to Nantes at 17 and attended university for a while to appease her mother, a schoolteacher, though her ambition was to make music or start a label. To earn money, she worked as a home health aide. “I thought I’d become a nurse or work in a hospital,” she says. “I wanted to care for people. Music is another way of doing that.”

Amélie Ambroise and music courtesy of Disparate / Warner Chappell Music France

In the less than two years since her debut, de Sagazan has gone from a relative unknown to a viral star who has charmed everyone from Iggy Pop ([“She can sing, she can write and she’s got a lot to say,”](#) he pronounced on his BBC Radio show) to the designer Nicolas Ghesquière, who used her music in his spring 2024 Louis Vuitton presentation. He’s also dressed her for several public appearances, including the opening of the Cannes Film Festival in May, where [she performed a whimsical rendition](#) of David Bowie’s “Modern Love,” and the closing ceremony of the Paris Olympics. There, in the emptied-out Tuileries Garden, she sang Edith Piaf’s “Sous le Ciel de Paris” a cappella, accompanied by a 34-person choir and wearing a two-tone ruffled skirt. It was a surreal moment for de Sagazan, who points out that the song “represents the city and French elegance,” while her own wardrobe is full of oversized Kraftwerk tees and athleisure. “I’m not at all Parisienne,” she insists.

She expresses her true self, she says, during her own free-form, pared-down shows, dancing wildly, often in cycling jumpsuits. “The American thing, with wild light effects, backup dancers, and outfit changes, doesn’t speak to me,” she says. She will, however, soon be performing in the States, with sold-out shows on both coasts scheduled for December. “I hope they walk away thinking, ‘What a nice, simple girl, with great songs, who’s completely free,’” she says of American audiences. “But only after they’ve gotten a massive rush of energy.”

Lyssningstips.

Albumtoppen. DN:s musikkritiker listar de tio bästa skivorna just nu

Förra veckans placering inom parentes.

1 **Viagra Boys**
"Viagra boys"
Rock. (Shrimptech) (1)
Med kärlek och fler musikaliska experiment gör gruppen en kul kursändring.

2 **Jenny Hval**
"Iris silver mist"
Experimentell pop. (4AD/Playground) (ny)
Elegant och komplext när norska musikern utforskar minnen utifrån en parfym.

3 **Yung Lean**
"Jonatan"
Pop. (World Affairs/AWAL) (ny)
Gör ett spännande stilombyte, där hitlåtar kläs i lo-fi-produktioner.

4 **Maria Somerville**
"Luster"
Experimentell. (4AD/Playground) (4)
Irländska musikern återupplivar shoegaze och gör det till något böljande drömskt.

5 **Emma-Jean Thackray**
"Weirdo"
Jazz. (Brownswood/Border) (ny)
Multiinstrumentalisten skickar fascinerande flaskpost från depressionen.

6 **Bon Iver**
"Sable, fable"
Rock. (Jagjaguwar/Playground) (2)
Justin Vernon visar att han är en verkligt modern singer/songwriter.

7 **Greentea Peng**
"Tell me it's sunny"
Soul. (AWAL) (3)
Smälter samman klassisk soul, astrologiflum och reggae i konstant framåtreflex.

8 **Yukimi**
"For you"
Pop. (Ninja Tune/Playground) (6)
När Little Dragon-sångerskan gör solodebut bottnar hon på allvar i texterna.

9 **Sherelle**
"With a vengeance"
Elektroniskt. (Method 808) (8)
London-dj:n blandar jungle, footwork och acid techno. Faster, harder, Sherelle!

10 **Olivia Lobato**
"Kanske lika bra att vi lägger av när vi ligger bra"
Pop. (Universat) (5)
21-åringens debut bubblar av kreativt driv och ung energi.

Albumtoppen innehåller skivor släppta de senaste två månaderna. Behöver inte vara recenserade i DN. Röstas fram av Mattias Dahlström, Kajsa Haidl, Matilda Källén, Sara Martinsson, Johanna Paulsson, Frida Söderqvist, Po Tidholm och Gabriel Zetterström.

Vill du läsa mer om musik? Prenumerera på DN Kulturs nya nyhetsbrev inför, där Kajsa Haidl väljer ut de bästa från DN:s musikbevakning varannan vecka. [dn.se/nyhetsbrev](#)

Läs fler recensioner av skivor och konserter på [dn.se/musik](#)

Vilka är de bästa nya låtarna just nu? Följ Dagens Nyheter på Spotify där du hittar DN Kulturs spellista, med ny musik varje vecka.

Intervju.

Zaho de Sagazan. "Jag vill få folk att både tokdansa och gråta"

För ett år sedan rörde hon Greta Gerwig till tårar i Cannes. Sedan skrev hon in sig i OS-historien med en oförglömlig Édith Piaf-tolkning. Nu är det internationella genomslaget ett faktum.

Helena Lindblad fick en pratstund med Frankrikes hetaste popartist Zaho de Sagazan om stela filmstjärnor, berättarglädje och kroppshat.

• Rösterna är bestöjda, en maffig och mogen alt som pratsjunger lite i samma stil som de gamla chanson-legendarerna Barbara, Jacques Brel, Juliette Gréco eller Charles Aznavour. Men det 25-åriga artistundret är lika hemma bland synthar och electropop som i fransk musikhistoria. Ett "retrofuturiskt sound", som Jan Gradvall skrev i DI Weekend, när han kallade henne "en av världens mest intressanta artister just nu" och gav hennes debutalbum "La symphonie des éclairs (Le dernier des voyages)" från 2024 en femma i betyg.

– Jag älskar verkligen kontraster. Jag vill få folk att både tokdansa och gråta. Det är det som gör livet vackert. Och det är så jag är som person också. Hyperkänslig. Intensivt lycklig ena dagen, superdeppig nästa, utan att jag riktigt vet varför, säger Zaho de Sagazan från sin mobilskärm i en hotellgång i Toronto. Hon är avslappnat pratglad, osminkad och med det blonda håret på ända, trots att det bara är några timmar kvar till kvällens konsert. En i en lång rad framträdanden som gjort henne känd i Nordamerika.

Hennes exotiska namn, ett av popvärldens mest romantiska, är äkta vara och påhittat av hennes konstnärsföräldrar hemma i hamnstaden Saint-Nazaire i Bretagne, i västra Frankrike.

Alla mina syskon, vi är fem, har fått lite annorlunda namn, kan man säga. Min tvillingssyster heter Kaïta till exempel. Men det var ett litet helvete att heta Zaho de Sagazan i skolan, ingen fattade hur det skulle uttalas eller stavas.

På hennes Instagramkonto kan man spåra artistkarriären tillbaka till de tidiga tonåren. Det började med många timmars danslektioner varje vecka. Men när hennes syster spelade den brittiska artisten Tom Odells hitlåt "Another love" fick den då 13-åriga Zaho en uppenbarelse. Hon ville också göra musik och

satte i gång att spela piano och sjunga för full hals när ingen var hemma.

I början av covidpandemin började hon spela på mindre scener med en blandning av covers och egna låtar. Odell har under de senaste åren gått från inspirationskälla till nära vän och duon spelar ofta tillsammans och gästar varandras låtar.

Men det stora internationella genombrottet kom när filmfestivalen i Cannes plötsligt hörde av sig och frågade om hon kunde sjunga på invigningen.

– Det var galet. De ringde tre veckor innan och sade att det absolut måste vara David Bowies "Modern love", som en hyllning till Guldpalmsjuryns ordförande Greta Gerwig och hennes film "Frances Ha". Jag kunde förstås inte säga nej, men blev ju livrädd för att *fucka upp*. Herregud, sjunga Bowie inför den stelaste publiken i världen... Jag visste inte vad jag skulle ha på mig, eller någonting. Det var rena skrällen.

Men när Zaho de Sagazan kom ner till Rivieran och började repetera föll allt på plats. Det blev ett framförande som inte bara rörde en salig Greta Gerwig till tårar. Den coola blondinen med vintageaktig plisserad kjol, flickiga sockor och kaxig blick dansade sig in i filmvärldens hjärta och blev viral på kuppen.

– Jag är glad att jag fick fria händer, framför allt att jag fick igenom numret utan skor. Det kändes så rätt, skratrar Zaho de Sagazan lyckligt, så att skärmen skakar.

– Jag hade först bara ett par fula Nikesockor så jag fick i sista stunden springa ut på stan och köpa några lite finare. Jag ville verkligen göra ett nummer som passade ihop med den där dansen som Greta Gerwig själv gör i sin film till låten "Modern love". Känslan att vara helt fri och göra precis vad man vill. Det var den jag ville åt.

Zaho de Sagazan började skriva egna låtar som 15-åring. I dag är hon lika hemma i electropop som i fransk musikhistoria.

Foto: Zoe Joubert

Hon berättar att film, foto och allt som är visuellt, är en stor passion för henne, men att hon aldrig besökt festivalen tidigare och inte direkt kände sig hemma i miljön.

– Jag hade med mig min bästa kompis som är är cineast och som pekade ut alla filmstjärnor. Jag kände knappt igen hälften. Men det var fantastiskt när alla, inte bara Gerwig, ändå till slut var med på täget, säger Sagazan som senare gjort Bowies låt till sin och sjunger den ofta på sina konserter.

Senare, under sommar-OS i Paris, anslöt sig Zaho de Sagazan till den stjärntäta skaran av medverkande artister. Om Céline Dion, Lady Gaga och Frankrikes Beyoncé – Aya Nakamura – lyste upp invigningen fick Sagazan äran att avsluta spelen med att framföra Édith Piafs nostalgifest "Sous le ciel de Paris" i Tuilerieträdgården, tillsammans med en mäktig kör.

När man ser konserterklipp av Zaho de Sagazan – som ännu inte spelat i Sverige – ser man en artist som dansar lika mycket som hon sjunger, som gör scenen till sitt vardagsrum i kroppsnära outfits, och som ser ut att älska varje sekund med publiken.

Men det har varit en ganska lång väg dit. Det märks på hennes ofta självutlämnande texter som pendlar mellan ljus och mörker, och som kretsar kring allt

från cannabismissbruk, depressioner och klimångest till intensivt kroppshat.

– Jag har alltid gillat att berätta historier när jag skriver låtar. Men det hände något när jag skrev titellåten till skivan, "La symphonie des éclairs" (ungefär "blixtnas symfoni"). Det var faktiskt lite av en chock för mig själv, att jag kunde sätta ord på precis hur upp och ner jag kände mig just då, säger Zaho de Sagazan och berättar att hon alltid haft svårt för att prata om sina känslor.

– Jag stammar, hackar, börjar gråta... Men när jag sjunger blir det en annan grej, då kan jag berätta om allt som jag tycker är svårt. Jag tänker att sånger är gjorda för att känna sig förstärkta, om du förstår vad jag menar.

En av hennes mest personliga låtar heter "Mon corps" ("min kropp") och handlar om hur svårt hon hade att acceptera sin kropp under en period i livet när hon tyckte att hon vägrade för mycket. Sången blev ett sätt att bearbeta självhatet.

– Jag såg verkligen kroppen som en fiende, som någon som ville mig illa. Det var helt bisarrt. Men det hjälpte verkligen att skriva och sjunga om det. Allt det där som jag inte ens kunde säga till mina föräldrar kom ut. Det var jobbigt för dem men vi kunde ha ett helt annat samtal sedan.

I efterhand, berättar Zaho de Sagazan från sin hotellsäng, har hon svårt att förstå hur hon kunde avsky sig själv så mycket.

– I dag ser jag min kropp som mitt bästa arbetsredskap, som en allierad. Utan min kropp är jag ingenting!

Helena Lindblad
helena.lindblad@dn.se

Fakta. Zaho de Sagazan

Zaho Mólusine Le Moniés de Sagazan är född 1999 och uppvuxen i en konstnärsfamilj i den franska kuststaden Saint-Nazaire i Bretagne. Numera bosatt i Nantes.

Hon började skriva låtar och posta egna musikvideor på Instagram som 15-åring. Spelade sedan på många olika musikfestivaler i Frankrike och släppte sitt första album, "La symphonie des éclairs", 2023. Under 2024 släppte hon ytterligare sex

låtar på samma album. **Fick sitt stora internationella genombrott** när hon sjöng David Bowies "Modern love" på invigningen av filmfestivalen i Cannes 2024 och sedan framförde Édith Piafs "Sous le ciel de Paris" på avslutningen av sommar-OS i Paris.

Vann förra året flera prestigefyllda priser på den franska Grammysgalan Victoires de la musique, bland annat årets bästa album. På galan 2025 utsågs hon till årets kvinnliga artist.

Turnerar under nästan hela 2025 runt om i Europa, däremot inget datum i Sverige.

Zaho de Sagazan får Greta Gerwig att gråta på invigningen av filmfestivalen i Cannes 2024.

Foto: Wikimedia Commons

Skivrecensioner.

Foto: Jenny Hval/Sony

Experimentell pop Jenny Hval

"Iris silver mist" (AAD/Playground)

4. Jenny Hval är verksam i en genre där det mesta handlar om subtiliteter. På ytan en typ av enkelt instrumenterad popmusik där elektronik möter jazz, influenser från ambient och en ofta väldigt försiktig sånginsats.

Men det stannar inte där när det handlar om Jenny Hval. Under de snart tjugo år som hon varit aktiv har hon gjort ett tiotal album och dessutom gett ut fyra experimentella romaner som utforskar kroppsliga frågor, upplösningen av jaget, sexualitet och religion. Hon närmar sig popmusiken som en konstnär, sökande, testande och med tematiskt undersökande som metod. Här finns också en utveckling. Från att vara någon som ville ta plats med kropp och röst har hon blivit någon som nu tycks besatt av att utforska frånvaron av henne själv. Hon sjunger om artisten som ett spöke, på en scen utan en show.

Hval är från Norge, men det är svårt att säga att det hörs på något sätt. Snarare finns det något väldigt flytande över hela hennes uttryck. Kanske en konsekvens av uppbrott, högre utbildning, en internationell karriär eller helt enkelt en personlighet. Hon har rört sig från barndomen i Sörlandet, litterär utbildning i Australien, skramliga gothmetalband och konceptuella ljudexperiment till en serie album som gradvis blivit alltmer harmoniskt begripliga, men med tilltagande poetisk skärpa. Tematiskt har hon också gradvis blivit alltmer personlig. Hennes förra album "Classic objects", som för övrigt fick en femma här i DN, skrev hon under pandemiisoleringen när hon gift sig, tillbringat tid i hemmet, läst en massa och börjat sya grönsaker. Den nya skivan är döpt efter en parfym, skapad av parfymören Maurice Rousel. Hvals utgångspunkt är att en doft, precis som en låt, kan väcka minnen och känslor som inte är åtkomliga på andra sätt.

Och faktiskt; hela denna överbyggnad hörs och känns när man lyssnar på "Iris silver mist", för den ryms i rösten och närvaron, i modet att skala av och reducera bort allt annat än det viktiga. Idéerna och bilderna i sig är så starka att hon bara behöver antydningar för att man ska förstå exakt vad det handlar om. Lite som en doft på flaska faktiskt, först abstrakt men alltmer komplex när molekylerna möter luften.

Bästa spår: "All night long"

Rock

Arcade Fire

"Pink elephant" (Columbia/Sony)

2. Att efter att man blivit anklagad för sexuella övergrepp släppa en skiva med titeln "rosa elefant" kräver en särskild sorts aningslöshet. Men Win Butler, frontmannen i Arcade Fire, har aldrig varit den som förnekat sig. Fram till 2022 var fansen av hans och frun Régine Chassagnes melodramatiska arenarock lyckligt ovetande om att det finns individer därute som betraktar honom som förövare. Men sedan Pitchfork publicerade en granskning om hans förhållanden i relation till yngre beundrare har hans image som harmlös knasboll kompletterats med stämpeln "metoo".

Butler har förnekat anklagelserna och hävdar att allt var samtycke. När bandet nu är tillbaka med sin första skiva sedan krisen vill han att vi inte ska tänka på elefanten. "Take your mind off me", mässar han i titelspåret. "Don't think about pink elephant." Dessvärre står den där rosa bjässen stadigt placerad mitt i nästan varenda en av de tio låtarna. Mot fonden av en lyxig, ekomättad produktion signerad Daniel Lanois har Arcade Fire med detta sjunde album, till synes oavsiktligt, byggt ett helt slot till sin frontmans nya, oönskade rykte.

"It could be us, inside the circle of trust", mumlar Butler smeksam mot en discorytm i "Circle of trust". I "I love her shadow" sjunger han om att närma sig en kvinna på avstånd: "We never met, but I remember who you are." I "Stuck in my head" går han mer rakt på sak: "I defy the perfect girl." Det är tänkt att vi ska se den ambitiösa inramningen, det episka anslaget. Tjusas av tilltalet, som precis som förr, är det av ett band som vill vara U2 för millennial-generationen.

Men på skuggsidan finns vittnesmålen om manipulation och grooming. Sättet som Butler presenterar sig själv på här, som ett creep, gör det bara ännu svårare att inte tänka på dem. När Régine Chassagnes röst väl hörs i "Year of the snake" är det för att deklarera: "It's the time of the season when you think about leaving." Man kan inte annat än önska henne en solokarriär.

Bästa spår: "She cries diamond rain"

Win Butler och Régine Chassagne under en spelning i New Orleans i USA i våras.

Foto: Amy Harris

(4th March 2025)

Zaho de Sagazan, SWG3 Glasgow, Sunday 23rd February 2025 (gig review)

It's rare to hear of a musician because of a Cannes Film Festival performance that sees Greta Gerwig in tears of joy, but, well, Zaho de Sagazan, she's rare!

Zaho de Sagazan is one of the fastest rising stars in French music, moving between delicate piano ballads to Kraftwerk-inspired electro, and her LP *La symphonie des éclairs* released in 2023 has since gone platinum. With this and four French Music Awards, she's doing something more than making Gerwig weep, and it was clear from her performance tonight that her trajectory will continue this way.

To a diverse and excitable crowd, Zaho drove the energy of the venue from the moment she hit the stage. She fluidly moved between English and French as she charmed the audience with her funny anecdotes between tracks, and then hit us hard with those performances. Playing her rendition of David Bowie's 'Modern Love', she indulged her audience, with the song brought joy to that festival venue and brought many fans to Finnieston.

Tracks like 'Tristesse' and 'o travers' had us on our feet, giving it our all, impressive for a Sunday night. 'Dansez' appropriately moved us that bit more, as she swerved from her synthy electro to the full-on techno, seeing the vibe of the venue rev up a little further. And to conclude the evening with that Bowie cover, she inhaled the love she won from this intimate, joyful performance. Glasgow would happily have her back.

TOTALLY DUBLIN - IRELAND

(january 2025)

There's no stopping her. Following the release of her début album *La Symphonie des Éclairs* in 2023, hundreds of gigs and two particular memorable performances at the Cannes Film Festival and the closing ceremony of the Paris Olympics, the young artist Zaho de Sagazan has not only taken the French music scene by storm, but is also making waves across the Atlantic and the English Channel, and even counts Iggy Pop among her fans. Just a mere few weeks after her first U.S shows, this 'Little Storm' is now about to embark on her first European tour which she will kick off on February 21st in The Academy (Sold out bien sûr!).

WORDS Julie Bienvenu
PHOTOS Zoë Joubert

I find the title *La Symphonie des Éclairs* (The Symphony of Lightning) to be a particularly powerful synesthesia. I was wondering what it represented for you?

It's one of the most biographical songs on my album, where many of them aren't about me and which I've written by observing others. This is really the song that explains my whole life and my discovery of music. I'm very sensitive and for a very long time I saw being sensitive as a flaw, in the sense that it always translated into crying a lot, shouting, anger and so on. I didn't understand myself either because I didn't understand these emotions I had inside me. I was about 15 when I discovered the piano, and I suddenly started crying on my piano. It was immediately a lot more interesting than crying on my pillow, and so it did me a lot of good. It meant I could finally leave my parents alone. I mean, I cried a lot less in other situations, and on top of that it made for pretty songs. So, from that moment on, I became obsessed with the idea of writing songs. Little by little, the more songs I wrote, the more I understood myself. I had the time to think carefully about the words I was going to use. I was a little girl who cried quickly and had difficulty expressing myself, all of a sudden, I had the time. If I wanted to spend a year on a theme and find the right words, I could do it. Little by little I embraced those emotions. It was with time that I understood that what I thought was a great flaw was actually a great quality. All of a sudden, this sensitivity was making beautiful things, and so it was a big upheaval in my life. It's a song about a Little Storm (she was nicknamed "Petite Tempête" when she was a kid) who's going to understand the point of being one. I've always liked the idea of going places where the weather isn't great and trying to understand how things work, and what goes on in all those storms.

At what point did you decide you were going to make music your career? Was there a particular moment that triggered your decision?

I don't remember a moment in particular... But I do remember the first time I started playing the piano. Basically, I wanted to copy Tom Odell whom I was a big fan of, and I could see that he seemed to be as sensitive as I was, but he put that sensitivity in the right place, so I thought "Wait a minute, maybe I'll try to do the same thing." And I remember vividly that first time I was at the piano and thought to myself that I'd never be bored again. I quickly felt that I was touching on something that would absolutely change my whole life. At the time, I didn't know whether I'd decide to make a career out of it, but I'd spend 10 hours a day at that piano, I'd never see time go by and I'd go back to it the next day, the next, and the next... I could see that this piano was going to become a companion. I remember THAT click,

but I don't remember another one. I think I knew that it was soothing me incredibly, and so I found it hard to give up that idea. Slowly in high school I noticed that I wasn't going to class anymore because I was spending all my time playing and rehearsing, so I eventually said to myself "well, now I think I'm going to have to face up to the fact that I love it too much and that it's all I think about, so there's no reason why I shouldn't go for it." But that trigger you're talking about I guess happened the first time I took up the piano. It was a real discovery for me. Very intense.

Many of us can relate to this hypersensitivity you often talk about. Personally, I'd never heard an artist talk about it so openly that way. I've always been hearing for so long about the umbrella term of the "melancholy" of artists in France, but it's just another way of not really talking about it. I wondered why it's been so important for you to articulate it in your interviews and on stage?

I think it's because when I was little, I wished someone had told me. I felt so misunderstood and I hated myself too. I was in a constant state of self-hatred, and I think that's hard to understand, even for the people around us. As a parent, if you see your little girl crying all the time, you ask her what's going on and she doesn't know herself, it's a bit dramatic, when in fact it's not that dramatic. I understood it afterwards, but it can be really dramatic, both for yourself and for those around you. I suspected that there were too many people who weren't yet aware that this hypersensitivity was a good thing. I was lucky enough to work mine out because I discovered music, but that's not the case for everyone. Some 60-year-olds still think they're too weak, because we often associate these kinds of words with it, whereas I don't think it's a weakness at all. I thought it was a theme I could tackle because I knew it very well, and that's what I'm looking for in my music anyway. It's about giving messages that I think are important. I am delighted to say to all these Little Storms that I'm one of them and I've managed to make something pretty out of it, and I'm sure they can too, even if they don't make art and that's fine. It's part of them and that makes them kind and compassionate. I've found an answer and I want to give it to all the people who still feel misunderstood.

Your songs are sonically very rich. They're almost very cinematic in a way, and I'm thinking in particular of the track "Tristesse" in which there's a sort of raw metallic atmosphere that is very striking. What role do aesthetics play in your song-writing process?

For the moment, because I don't know if it will always be the case, we've always worked this way. I usually write the words and the vocals on the piano first, I do a quick demo on Logic and then I go see my two great friends, Alexis and Pierre with whom I did the whole album. Pierre is my right-hand man really, he's everywhere, he's even on tour with me. We go into the studio and we usually spend a lot more time arranging the song than I do writing it. For "Tristesse",

we spent four years working on it. I love the idea of writing a song and I love music too. We spent a very long time working on the principle of the sound. Once we found it, it became a little bit easier. I'm accompanied by two other sound enthusiasts; we're all big music lovers and we spend a lot of time sending each other music and listening to it. I could record simple vocals and piano types of songs, but I think I'd be bored out of my brain pretty quickly. I need to dance. I like rough, unproduced sounds but I also love electronic music, I like scrap metal and clanking noise. I like too many things at the same time, whether it's orchestras or other things, and that's what we tried to do, to mix a bit of everything we liked. That's why you can either find a very 60s feel in *Je Réve* or a very 80s atmosphere in *Ô travers* and so on. I really didn't want to just do pop songs. I really wanted to do chanson mixed with electronic music. It's something you feel a lot more when you come to our gigs actually. We spend a lot of time dressing up these songs, which are basically very naked, originally with piano and vocals alone, and I love this part of the work. Depending on how you dress up the song, it doesn't say the same thing at all. What I find fascinating is that at every stage, you're questioning the story behind the song, and what it's trying to say. If you whisper over a piano melody or if you shout over electronic music, the lyrics may be the same, but they won't mean the same thing at all, so it's an exciting process.

We feel it very much when we listen to your songs. Each track seems to have its own world. That's kind of the idea, yes.

A lot of incredible things have happened to you in just two or three years, so I was wondering... What do you dream of today?

I dream of lots of things. I spend my time dreaming. I dream that it will last a long time. I have to admit, I'm at a point in my life where things are going really well, because I'm getting better and better, and I see my team doing well, and I see that we're doing great things every night. The gigs are going really well, and at the same time, there are 40 of us in the team and we love each other. We're having a fantastic time and I'm really proud of us and what we're doing, so I hope it will last. I dream of love. I dream of... Actually, I don't dream of the same things as I used to. Before, I tended to dream very big in the sense of achieving things a bit bigger than myself, but now I know that that's not really what happiness is about, and that it might lie elsewhere. I love people too much, so I still hope to get to meet more wonderful people in my lifetime, while getting to know even more all the fantastic people I've already met. And also, to make beautiful songs. I hope that I'll manage to make a beautiful second album, that I'll surprise myself, and that it'll make people who listen to it feel good. Above all, I hope that all of this will continue.

Zaho De Sagazan plays The Academy, Abbey St on February 21st.

38

Kultur

Von den Socken.
Etwas Rebellion,
viel Ausdruck,
null Allüren:
Die französische
Sängerin Zaho
de Sagazan
ist ebenso
stimm- wie
meinungsstark.

Interview: Sarah Lau
Fotos: Zoë Joubert

«Wir müssen im
Gespräch
bleiben»: Zahra
de Sagazan (24)

Es wird bereits dunkel an diesem Winternachmittag, als Zaho de Sagazan in ihrem kleinen Tourbus den Video-call aus Zürich annimmt. Ein Sonntag. Wenige Stunden später wird sie im französischen Rouen auf der Bühne stehen. Oder besser: hüpfen, sich verrenken, tanzen – kurz: den poetischen Elektropop ihres Albums «La symphonie des éclairs» performen.

Die 24-Jährige sorgt inmitten des keimfreien Popuniversums zunehmend auch international für Aufsehen – ähnlich den aufmüpfigen Gallier:innen im Asterix-Comic lässt sie sich keine Marschrichtung vorgeben und wird genau dafür geliebt. Zaho verzichtet auf Choreografien und als man ihr wie bei den Filmfestspielen von Cannes schon vorschrieb, sie möge David Bowies «Modern Love» singen, zog sie ihren Auftritt mit einer Art pickendem Kopfnicken und ohne Schuhe, in weissen Socken, durch. Im Blick eine Portion freudvolle Rotzigkeit, mit der sie die Überforderung der Festivalbesucher:innen konterte. Jury-Präsidentin Greta Gerwig rührte diese kraftvolle Hommage an ihren eigenen Auftritt in «Frances Ha» zu Tränen. Spätestens bei der Abschlussfeier der Olympischen Spiele beeindruckte Sagazan mit Edith Piafs «Sous le ciel de Paris» dann auch den Rest der Welt.

Im Frühjahr wird die Französin in der Schweiz zu sehen sein, höchste Zeit also für ein Kennenlernen.

annabelle: Ihr Auftritt an den Filmfestspielen in Cannes machte Sie berühmt. Mal abgesehen von Ihrer rauchig-warmen Stimme und einer authentischen Performance: Warum ist

eine singende Frau in Socken solch eine Sensation?

Zaho de Sagazan: Verrückt, oder? All die herausgeputzten Schauspieler:innen und Kreativen, die es doch gewohnt sind, sich künstlerisch auszudrücken, sassen plötzlich stocksteif da, fast wie verstummt – gerade diese Ruhe hat es aber auch so magisch gemacht. Vor dem Auftritt hatte ich mich mit meiner grossen Schwester Leïla, die Choreografin ist (Leïla Ka de Sagazan, Anm. d. Red.), beraten und uns war schnell klar, dass ein klassischer Bühnenauftritt nicht sonderlich spannend wäre. Ursprünglich hatte ich vor, meine Schuhe nur zum Tanzen ausziehen – es ist einfach bequemer so – und mich durchs Publikum zu singen. Die Idee mit den Socken kam dann ziemlich spontan, ich habe sie gerade mal zwei Stunden vor der Zeremonie gekauft.

Die Angst vor Shitstorms scheint Ihnen fremd. Währenddessen viele Kolleg:innen keine Position mehr beziehen wollen, sprechen Sie sich öffentlich gegen die Rechtsextremen in Frankreich aus und appellieren für mehr humanitäre Hilfe in Gaza. Fürchten Sie nicht, anzuecken?

So etwas ist mir egal. Ein Shitstorm aufgrund meiner politischen Überzeugung ist keine grosse Sache. Wenn ich allerdings von Fans höre: «Wenn du gegen die Rechte bist, dann hasst du mich ja auch», trifft mich das tief. Ich werde niemanden hassen, nur weil er oder sie eine andere politische Überzeugung hat. Vielmehr geht es darum, sich die Mechanismen der manipulierenden Machthaber:innen anzuschauen, etwa von denen, die Mi-

grant:innen zum Bösen erklären. Oder nehmen wir Israel-Gaza: Ich bin mir vollkommen bewusst, dass die Lage komplex ist. Aber ich habe ein Herz, das mir sagt, dass das, was in Gaza passiert, absolut schrecklich ist.

In den USA hat Donald Trump die Wahl gewonnen, trotz breitenwirksamer Unterstützung für Kamala Harris durch Stars wie Taylor Swift und Leonardo DiCaprio. Haben wir die Macht der Kultur überschätzt?

Ich glaube nicht – eher haben wir die Menge an frauenfeindlichen und rassistischen Menschen unterschätzt. Es wäre wohl auch zu einfach, wenn ein paar grosse Stars ihre Stimme erheben und wir fortan vor nichts mehr Angst zu haben bräuchten.

Es scheint, als verlören die Menschen immer mehr den Glauben – an Politik, Medien, Wissenschaft. Wie lässt sich diese Entwicklung stoppen?

Mit Toleranz! Gefährlich wird es, wenn Menschen sich missverstanden fühlen. Mich macht es wahnsinnig, wenn Pflegefachpersonen, die sich krumm arbeiten, für Marie Le Pen abstimmen, weil die ihnen erzählt, dass die Migrant:innen schuld an den geringen Löhnen wie auch allen anderen Problemen seien. Wenn beide Seiten immer nur «Arschloch» rufen, wird das am Ende die Gesellschaft total spalten. Wir müssen im Gespräch bleiben, auch wenn es schwierig ist. Wenn wir aufhören, zu reden, wird alles noch schlimmer. Schweigen ist keine Option. Gerade während der Parlamentswahlen in Frankreich und auch während des US-Wahlkampfes war ich immer, immer in Panik vor der

"Gerade jetzt, wo die Welt so chaotisch ist, rettet uns die Kultur, lässt uns hoffen"

De Sagazan wollte Pflegefachfrau werden – heute hilft sie mit Musik

Zukunft. Aber jedes meiner Konzerte hat mich beruhigt.

Wie das?

Weil ich Menschen zusammenkommen sah und dachte: Wir sind nicht verloren. Der Tag, an dem wir verloren sind, ist der Tag, an dem wir aufhören, miteinander zu reden. Der Tag, an dem niemand mehr lächelt. Kultur bringt Menschen zusammen – von rechts, von links, aus allen möglichen Ländern. Ohne Kultur verlieren wir uns. Und das ist es, was ich auch bei jedem Konzert spüre – diese verbindende Kraft. Selbst wenn die Welt düster ist, gibt es immer noch diesen Raum, wo wir uns begegnen können.

Kultur ist so viel mehr als Unterhaltung. Gerade jetzt, wo die Welt so chaotisch ist, rettet sie uns, lässt uns Hoffnung schöpfen.

Also tragen Künstler:innen eine grosse Verantwortung, oder?

Ja, natürlich. Ursprünglich wollte ich Pflegefachfrau werden, entdeckte dann die Musik und sagte mir: Ich könnte ja auch einfach versuchen, Menschen auf diese Weise zu behandeln. Ich selbst war lange Zeit sehr melancholisch, oft traurig, und die Musik hat mich aus meinem Tief herausgeholt. Der britische Sänger Tom Odell etwa war wie ein bester Freund für mich, er hat mich verlässlich be-

gleitet – ohne dass ich ihm damals je begegnet wäre. (Inzwischen haben die beiden ein Duett aufgenommen, Anm. d. Red.) Heute sehe ich mich manchmal selbst in dieser Rolle. Wenn ich mit meiner Band Konzerte gebe, enden wir immer mit «Ah que la vie est belle» von Brigitte Fontaine. Nach Stunden voller Lieder über Traurigkeit und schwere Themen will ich den Menschen zeigen, wie schön das Leben ist und mit ihnen tanzen.

Sie singen in «Dis-moi que tu m'aimes» von dem Bedürfnis nach Liebesbekundungen und fordern in einem anderen Song explizit: «Hab Sex». Doch es zeichnet sich eine andere

"Was wir in der Liebe suchen, finden wir doch auch in der Freundschaft"

Entwicklung ab. Wir leben in einer Welt, in der immer mehr Menschen bewusst auf Partnerschaft und Sex verzichten. Was passiert gerade?

Ich glaube, unsere Generation holt sich da ein Stück Freiheit zurück. Mit Codes zu brechen, wie der im Christentum verankerten Idee der Familienbildung, bedeutet auch, etwas Neues freizusetzen. Natürlich gibt es Menschen, die mit zwanzig heiraten und Kinder wollen – warum aber das als Norm festlegen? Das ist einer der grossen Fortschritte unseres Jahrhunderts: dass wir vermeintliche Wahrheiten in Frage stellen können.

In Japan wird bereits die «friendship marriage» zelebriert. Tritt vielleicht die Freundschaft an die Stelle der romantischen Liebe?

Ich selbst habe noch keine grosse Liebesgeschichte erlebt, aber ich weiss um die Kraft der Freundschaft und finde es wunderbar, dass sie in den Mittelpunkt rückt! Was wir in der Liebe suchen – diese Seelenverwandtschaft, diese tiefe Verbindung –, das finden wir doch auch genau da. Der französische Soziologe und Philosoph Geoffroy de Lagasnerie hat in seinem Buch «3 – Ein Leben ausserhalb» darüber geschrieben, wie die traditionelle Paarbeziehung uns oft isoliert, wir fangen an, auf unser Zuhause aufzupassen, wollen es vor anderen schützen, wohingegen Freund:innen uns neue Welten eröffnen, zu Perspektivenwechseln einladen, uns neuen Menschen vorstellen.

Sie brechen gern mit Stereotypen, etwa dem der bescheidenen Frau. Sie sagen

offen, dass Sie viel verdienen – warum fällt Ihnen das so leicht?

Dass ich viel verdiene, ist eine pauschale Aussage. Sie fällt mir leicht. Aber wenn es um Geld und konkrete Beträge geht, tue ich mich sehr schwer. Ich wuchs in einer Familie auf, die lange Zeit nur vom Lehrerinnengehalt meiner Mutter lebte, und das mit fünf Kindern. Mein Vater war Künstler, aber das funktionierte damals überhaupt nicht. Wir haben uns bei Emmaüs (ähnlich wie Caritas-Shops, Anm. d. Red.) eingekleidet und oft Linsen gegessen. Meine Mutter sagte immer, dass Geld verdienen nur einem Zweck diene: es nicht zum Thema machen zu müssen. Jetzt verdiene ich mehr als die meisten Menschen um mich herum. Obwohl ich erst 24 Jahre alt bin und vor zwei Jahren als Altenpflegerin noch sieben Euro pro Stunde bekam. Wenn es darum geht, irgendwo eine Rechnung zu bezahlen, Miete oder sonst was, will ich nicht darüber reden, selbst wenn es zu meinem Nachteil ist. Ich sage lieber: da, nimm, mach – Hauptsache, wir setzen uns nicht zu lange damit auseinander. Sicher arbeite ich auch deswegen so gern mit meinen Freund:innen zusammen, von denen ist auch niemand vom Geld getrieben.

Sie sagten, dass Ihr Vater Olivier de Sagazan lange erfolglos als Künstler gearbeitet hat. Inwiefern hat Sie das beeinflusst?

Ich habe meinen Vater immer wie einen Verrückten in seiner Werkstatt arbeiten sehen. Er malt, fotografiert und ist auch Performancekünstler.

Als solcher war er ständig damit beschäftigt, irgendwas Seltsames zu machen – etwa unter Eis zu schreien. Immer mit ganzer Leidenschaft, völlig frei, das hat mich in meinem Unabhängigkeitsdenken definitiv bestärkt. Durch meinen Vater habe ich aber auch verstanden, dass wir nicht talentiert geboren werden, sondern erst Talente ausbilden. Mir war bewusst, dass meine ersten Songs mit 13 Jahren Quatsch waren, aber ich spürte, dass ich die nötige Leidenschaft in mir hatte, so lange daran zu arbeiten, bis etwas Grossartiges entsteht. Ich war schon früh bereit, zehn Stunden am Klavier zu sitzen und nach dem einen fehlenden Wort zu suchen.

Im Dezember waren Los Angeles, New York, San Francisco dran, im Frühjahr geht es weiter auf Tour nach Kanada. Keine Angst, im Zuge des weltweiten Erfolgs zum Plastikpop-Püppchen genormt zu werden?

Ah, überhaupt nicht, machen Sie sich keine Sorgen: Meine Familie würde mir umgehend die Leviten lesen! Diese ganze Dua-Lipa-Beyoncé-Richtung, hop und drehen, ist so gar nicht meins – auch wenn ich beide für überaus talentiert halte. Ich selbst mag Rock'n'Roll, Jacques Brel und freie Bewegung, ganz so wie ich es will. Und sollte ich je eine Choreografin brauchen, werde ich meine Schwester fragen. Jetzt freue ich mich total, auf anderen Kontinenten meinen kleinen Wahnsinn auf die Bühne zu bringen.

Live: 13.5. im X-tra, Zürich; 16.8. an den Winterthurer Musikfestwochen

VORSCHAU - SWITZERLAND

(24 december 2024)

Vorschau

«Keine Puppe»

Ein Interview aus dem Tourbus: Die französische Musikerin Zaho de Sagazan über die politische Verantwortung der Kunst

Ausserdem:

VIER MAL NEIN
Sie wollen keine Ehe, keine Kinder, keine Dates, keinen Sex: Was steckt hinter der südkoreanischen 4B-Bewegung?

MODE-AUSBLICK
Ein erster Hauch von Frühling: Schauspielerin Julia Buchmann zeigt Looks aus den Pre-Collections

Die nächste
annabelle erscheint
am 24. Januar

Sie wollen keine annabelle-News verpassen?

Dann abonnieren Sie jetzt unseren Newsletter und erhalten Sie kuratierte Post aus der Redaktion mit den neusten Artikeln, Tipps und attraktiven Wettbewerben! annabelle.ch/newsletter

HEELPRETTIGWEEKEINDE

FOTO DANIEL COHEN

56
CORDUROY IS
VAN LINKS
UNIFORM
nu een
coole dracht
geworden

59
ZACHTAARDIGE
MODE
bij ByLotte in
Eindhoven

60
THEO VAN
DOESBURG WAS
EEN LASTIGE
FIGUUR
Maar de
Aubette in
Straatsburg is
heel bijzonder

70
ZAHO DE
SAGAZAN (24)
In de
voetsporen van
Gréco en Piaf

EEN SENSITIEVE

De Franse zangeres Zaho de Sagazan verovert de wereld met haar jonge oeuvre van chansons en synthpop. Hoe ze tot haar debuutalbum kwam en haar angsten weet te bezweren, vertelt ze in haar lijstje favorieten.

Aan een picknicktafel aan het Amsterdamse IJ, onder de luifel van café en concertzaal Tolhuistuin waar ze die avond zal optreden, kan Zaho de Sagazan (24) de vraag bijna niet geloven. Of ze bij het maken van haar eerste album *La symphonie des éclairs* nooit last had van het gewicht van het Franse erfgoed in de muziek, die immense verzameling klassieke chansons van al haar voorgangers? 'Ik dacht dat je het had over mijn angsten en sensitiviteit, toen je begon over een gewicht dat op mijn schouders drukt. Maar de Franse muziek zie ik juist als rijkdom, een enorme schatkist waar ik alleen maar dankbaar voor kan zijn!' Ze begint zachtjes te zingen, met een fluisterversie van de krachtige stem waarmee ze eerst Frankrijk en nu de wereld aan het veroveren is. Het is maar een voorbeeld van al dat moois, zegt ze, een strofe uit *Foule sentimentale* van Alain Souchon uit 1993.

Ze had evengoed een couplet kunnen kiezen van de grote Barbara, de zangeres die je met haar teksten 'eindelijk je emoties kon doen begrijpen'. Of iets van Jacques Brel, die haar liet zien hoe genereus een enkele zanger een verhaal kan overbrengen aan zijn publiek, in het licht van één enkele lamp. Minimalistisch, maar met een enorme intensiteit. Inmiddels is De Sagazan zelf in recordtijd uitgegroeid tot een Frans muzikfenomeen. Haar debuutalbum sloeg vorig jaar onmiddellijk aan in haar thuisland. Haar krachtige stem, persoonlijke teksten en de melange van het Franse lied met (vaak) synthesizers met een echo van de jaren tachtig leken het chanson een nieuwe toekomst te geven. Met haar drie begeleiders op muziekcomputers bleek ze ook nog een livesensatie, die moeiteloos wisselt van 'kleine' solo's aan de piano naar stampende rave-electro met de band. Begin dit jaar ging Frankrijk

'Ik heb lang gedacht dat gevoeligheid niet goed was, omdat het altijd uitloopt op tranen, schreeuwen, woede'

nogmaals door de knieën voor de zangeres die opgroeide in kustplaats Saint-Nazaire, bij de uitreiking van haar vier 'Franse Grammy's'. Tijdens festival Victoires de la Musique werd zij gehuldigd voor onder meer het Album van het jaar en als Openbaring van het jaar.

Op sociale media groeide haar emotionele dankwoord uit tot hymne voor de sensitieve ziel. 'Ik ben geboren als een heel gevoelig persoon, zoals u kunt zien', sprak zij met de microfoon stevig in haar trillende handen. 'Ik heb lang gedacht dat gevoeligheid niet goed was, omdat het altijd uitloopt op tranen, schreeuwen, woede en andere onaangename zaken. Op een dag ontdekte ik de muziek en besepte dat huilen aan mijn piano mij enorm goed deed. En het leverde ook nog mooie liedjes op. Mijn gevoeligheid beschouwde ik

als mijn grootste tekortkoming. Het bleek uiteindelijk mijn grootste kwaliteit.' Drie maanden later baarde De Sagazan nogmaals opzien, tijdens de openingsceremonie van het filmfestival van Cannes. Ogenscheinlijk volledig op haar gemak danste ze op kousenvoeten tussen het galapubliek door en zong met een stevig Frans accent *Modern Love* van David Bowie voor juryvoorzitter Greta Gerwig. (Een verwijzing naar de bekende straatscène met de actrice in haar film *Frances Ha.*) Haar dansen leek opzettelijk op dat van 'een tiener in zijn slaapkamer', net zoals zij haar eigen publiek stevast aanspoort om te dansen zonder zelfkritiek: *Ne te regarde pas, lâche-toi* (Kijk niet naar jezelf, laat je gaan). Weer drie maanden later legde De Sagazan haar definitieve examen af voor toetreding tot het Franse muzikale establishment. Tijdens de sluitingsceremonie van de Olympische Spelen in Parijs nam zij de

ZIEL

klassieker *Sous le ciel de Paris* voor haar rekening. Daarmee waagde ze zich in de voetsporen van grootheden als Juliette Gréco en Édith Piaf, voor meer dan een miljard televisiekijkers. Inmiddels verkoopt zij over de hele wereld in een oogwenk steeds grotere zalen uit, waaronder haar volgende twee concerten in maart in Nederland. Kort na de presentatie van haar debuutalbum (dat onlangs is uitgegroeid tot een verzameling van 21 nummers) was De Sagazan nog in de greep van een van haar vele angsten. 'Ik was ontzettend bang voor wat er allemaal op me af aan het komen was. Tegelijkertijd was ik enorm opgewonden. Nu weet ik hoe ik met dat soort gevoelens moet omgaan, zoals door het lezen van de filosoof Michel de Montaigne. Zijn werk heeft mijn leven een stuk lichter gemaakt' ➤

T-shirt Kraftwerk

■ 'Mijn T-shirts van de band Kraftwerk zijn een beetje een running gag onder mijn vrienden. In mijn bagage zitten altijd vijf of zes stuks. Twee jaar geleden was ik bij hun concert op Rock en Seine, het festival nabij Parijs. Ik heb sindsdien geen beter concert gezien. Daar heb ik mijn eerste Kraftwerk-shirt gekocht, en ik ben ze blijven kopen. Ik wil niet altijd hetzelfde exemplaar dragen en heb ook niet altijd zin om ze te wassen. Al ben ik er nu doorheen, op deze tour. Het is ongelooflijk dat hun werk al zo oud is, maar in zijn minimalisme ongekend modern en intelligent blijft. Ze zijn heel selectief, maar kiezen altijd precies de goede geluiden en visuals uit.

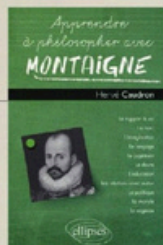
In de elektronische muziek behoren ze al bijna tien jaar tot mijn grootste inspiratiebronnen. Als wij er in de studio niet uitkomen, luisteren we naar Kraftwerk. Dat helpt altijd. In dezelfde elektronische hoek zit trouwens ook de Nederlandse groep De Ambassade. Alles wat zij maken is goed. Zo heb ik altijd intens geluisterd naar veel soorten muziek, van rock tot de klassieke Franse chansons. Om goede wijn te maken, moet je er veel van drinken. Zo is het ook met muziek.'

Artiest Tom Odell (1990), Engelse singer- songwriter

■ 'Zo'n tien jaar geleden, ik was een jaar of 14, luisterde ik elke dag naar Tom Odell. Zijn stem volgde me overal. Het ging toen niet goed met me. Ik was zeer gevoelig, mijn tranen bleven maar stromen. Mijn wanhoop moest eruit, maar ik wist niet hoe.

Op een dag zag ik een video van een jongen die net zo gevoelig was als ik. Maar hij had een uitweg gevonden voor zijn gevoelens. Die uitweg was de piano. Hij leek de toetsen wel te laten huilen, hij schreeuwde als een gek. Ik dacht: blijven huilen in mijn kussen biedt geen uitzicht op bevrijding. Bovendien waren de mensen om me heen mijn tranen misschien ook wel beu.

Toen heb ik me ook op de piano geworpen, en dat was liefde op het eerste gezicht. Tom Odell heeft mij dus de weg gewezen. Iedereen heeft zo zijn levensgezellen, denk ik, vrienden die met je meelopen zonder dat je ze ooit hebt ontmoet. Voor mij is Montaigne zo iemand, maar Tom dus ook. Ik ben ongelooflijk gelukkig dat ik nu met *Old Friend* een nummer heb gemaakt voor ons samen, waarin hij antwoordt op mijn verhaal.'

Boek Leren filosoferen met Montaigne van Hervé Caudron

■ 'Als het even niet goed met me gaat, bij iedere terugval, dan pak ik dat boek. Een jaar geleden heb ik het voor het eerst gelezen en sindsdien heb ik het altijd bij me. Het is een beknopte, gepopulariseerde en niet te moeilijke versie van het werk van Montaigne (de Franse filosoof Michel de Montaigne (1533-1592), red.). Als humanistisch filosoof geeft hij je een handleiding hoe je zou kunnen leven. Hoe je kunt omgaan met de dood, bijvoorbeeld, of met vrienden, of met mensen die veel praten zonder iets te zeggen. Hij moedigt je ook aan tot zelfkennis, tot voortgaand zelfonderzoek.

Mijn nummer *Ô travers* is gebaseerd op dat laatste. We moeten onszelf leren begrijpen. Ontdek en erken je fouten en tekortkomingen. Doe je niet beter of anders voor dan je bent, maar leer om te zijn wie je bent. Montaigne heeft me echt geholpen met zijn vraagtekens bij je verbeelding. Je imaginaire kracht kan iets buitengewoon moois opleveren, maar kan ook bedreigend zijn. We bedenken allerlei ergs en akeligs dat ons zou kunnen overkomen. Het is je eigen verbeelding die je de meeste angst aanjaagt.

Zo'n ander perspectief op mijn gevoelens, mijn problemen of het leven is vaak precies wat ik nodig heb. Montaigne heeft me geleerd alles wat lichter te zien. Zo heeft hij mijn leven echt verbeterd.'

Album The Wall, Pink Floyd (1979)

■ 'Ook Pink Floyd heeft mij verder geholpen in het leven. Daar zijn de kunsten misschien ook wel voor bedoeld. Ik weet nog precies hoe en wanneer *The Wall* dat voor mij deed. Mijn eerste album was bijna klaar. Ik had vrij en was al dagen alleen thuis. Ik bleef maar luisteren naar mijn eigen opnamen. Het ene moment dacht ik: dit is niks. En dan weer: dit is geweldig. Ik werd helemaal gek.

Toen dwong ik mezelf naar buiten te gaan, voor een lange wandeling. Ik besloot te luisteren naar *The Wall*. Dat album kende ik wel van mijn vader, maar ik had nooit begrepen wat Pink Floyd ermee wilde vertellen. Plotseling zag ik: de persoon die een muur opbouwde, dat was ik. En toen ik *Tear down the wall* hoorde, wist ik het: ik moet die muur om mijn werk weghalen. Ik moet al mijn vrienden, nee, de hele wereld laten horen wat ik heb gemaakt.

Daarmee bezorgde Pink Floyd mij een van de grootste momenten uit mijn muzikale leven. Het was een moment waarop muziek me echt helemaal wakker schudde, als een gesprek met een goede psychiater.'

PINK
FLOYD
THE
WALL

CV ZAHO DE SAGAZAN

28 december 1999

Geboren als Zaho
Mélusine Le
Moniès de
Sagazan in
Saint-Nazaire.

Na haar
eindexamen
combineerde ze
een

management-
opleiding met
werk in een
bejaardenhuis,
voor ze zich
concentreerde op
haar muziek.

2023 Debuut-
album

*La symphonie
des éclairs.*

2024 Victoires de
la Musique,
Album van het
jaar en Lied van
het jaar.

Mei 2024 Zingt
Modern Love van
Bowie tijdens het
filmfestival van
Cannes.

Augustus 2024 Bij
sluitingsceremo-
nie Olympische
Spelen in Parijs
zingt ze *Sous le
ciel de Paris*.

2024 Tournee
door dertien
landen, waar-
onder Nederland.

Zaho de Sagazan
woont in Nantes,
Frankrijk.

Muziekstudio In Nantes

■ 'Achter mijn piano is het
leven eenvoudig. Ik kan rustig
uren achter elkaar doorgaan.
Zonder zorgen, zonder angsten.
Ik heb een heel gezonde relatie
met dat instrument. Ik kan er
rustig drie uur aan één zin
besteden.

In de studio is dat anders, met
mijn vrienden en bandleden
Pierre Cheguillaume en Alexis
Delong aan een enorme batterij
synthesizers. Wil je drie uur
aan één zin besteden, dan zul je
dat toch moeten uitleggen. Dat
maakt het lastiger.

Enerzijds wil ik graag de
volledige controle over mijn
muziek hebben. Anderzijds is
mijn muziek mede bepaald
door Pierre en Alexis en onze
gezamenlijke zoektocht naar
het juiste geluid. De studio is
daarin de plek voor het totale
experiment. Mijn werk wordt
geboren aan de piano, maar
beleeft steeds een wederge-
boorte in de studio.

Ik noem de studio ook omdat
die is gevestigd in Nantes. Niet
in Parijs, waar iedereen al zit.
Ik kom wel regelmatig in Parijs,
maar ben blij met mijn leven
op de plek waar al mijn
vrienden wonen. Onze tourbus
is een van de weinige die niet
vertrekt vanuit Parijs. Ook dat
maakt me tevreden.' >

'Op een dag zag ik
een video van een
jongen die net zo
gevoelig was als ik.
Maar hij had een
uitweg gevonden'

Film
Mommy (Xavier Dolan, 2014)

■ 'Toen ik na het zien van *Mommy* de bioscoop verliet, kon ik bijna niet meer praten. Het is een film die alles in mij beweegt, nog steeds, van tranen tot een lach. Alles is geweldig aan deze film.

Ik hou enorm van het werk van Xavier Dolan (Canada, 1989), dat begon met zijn film *J'ai tué ma mère* (2009). Het is wonderbaarlijk hoe goed hij ons anderhalf uur lang kan meenemen in mensen en plaatsen die wij niet kennen, maar toch de onze kunnen maken. Misschien is dat de hoogste plicht van iedere kunstenaar; jezelf en je publiek verplaatsen in de persoon van een ander, voor meer begrip en mededogen.

Dolan kruipt in *Mommy* heel knap in de hoofden van de moeder en de zoon. Hij raakt daarbij al het menselijke aan, van het meest afschuwelijke tot het meest hoopgevende.

Actrice Anne Dorval is geweldig in deze film, net als de muziek. Die scène waarin ze zingen en dansen op *On ne change pas* van Céline Dion... Ik zie hem zo weer voor me. Maar ik heb de film dan ook al ontelbaar vaak gezien.

Veel mensen spreken mij aan over de *tristesse* in mijn teksten. Kan het niet wat vrolijker? Maar net als in de films van Dolan zit in mijn werk ook altijd hoop. Zonder hoop is alles verloren.'

'In de natuur
raak je aan
de kern van
het leven,
misschien
zelfs van het
universum'

Vakantie
**Wandeltocht in de
Franse bergstreek
Vercors**

■ 'Op vakantie gaan vind ik een moeilijke zaak. Ik heb snel de neiging om tegen mezelf te zeggen: aan de slag en doorwerken. Ook omdat ik toch de baas ben van mijn onderneming. Bovendien heb ik al het geluk om veel te reizen voor mijn concerten, samen met mensen van wie ik veel houd. Dat lijkt eigenlijk al best op een mooie vakantie.

Maar er is één reis die me daarin ongelijk gaf. Een bergwandeling in de Vercors met een vriendin heeft me totaal losgemaakt van alle drukte. Uren en uren moeten lopen voor een goede plek voor je tent of om je water aan te kunnen vullen. Dat soort dagen putten je lichaam en geest volledig uit. Dat heeft iets reinigends. In die overweldigend mooie natuur raak je zo opeens aan de kern van het leven, misschien zelfs van het universum. Volgend jaar ga ik terug naar de bergen. Dat is zeker, want ik heb het nodig.'

Drank
Warm water

■ 'Met het drinken van warm water heb ik het idee dat ik mijn lichaam precies geef wat het nodig heeft. Af en toe doe ik er een beetje honing in voor een klein wow-effect. Dat lukt me niet met thee, dat staat me tegen. Warm water is ook goed voor mijn stem. Dat is mijn gevoel althans. Al heb ik wel het geluk dat ik een heel solide stem heb. Die heeft me nog nooit in de steek gelaten. Veel mensen in de muziek vragen me weleens hoe mijn stem het volhoudt, met al die concerten. Voor mijn optredens doe ik vrij weinig aan opwarming. Toch lijkt mijn stem nooit moe te worden. Ik weet eigenlijk niet hoe dat komt. Andere mensen hebben heel goede ogen, ik heb kennelijk supergoede stembanden. Dat zal het zijn.'

L'Orient-Le Jour vendredi 29 novembre 2024

Zaho de Sagazan : De Cannes aux JO, ma rage s'est enfin calmée

Zaho de Sagazan, coqueluche de la scène musicale française cette année. Photos Zoé Joubert

CULTURA

BIO

POR SANDRA SOARES SIBAUD

MULHER DE CONTRASTES

Ela interpretou uma canção de Edith Piaf no encerramento dos Jogos Olímpicos de Paris, em agosto. Cantou David Bowie na cerimônia de abertura do Festival de Cannes, em maio. "La symphonie des éclairs", faixa-título do seu primeiro e único álbum até agora, foi escolhida por Nicolas Ghesquière, diretor criativo da Louis Vuitton, como a trilha sonora do desfile da grife em outubro do ano passado. Basta observar Zaho de Sagazan em cena para entender o motivo da onipresença dessa cantora e compositora francesa, de 24 anos (e menos de dois de carreira), na cena cultural. Sua voz rouca e a sua enorme segurança nos palcos mostram que essa história não poderia ser diferente. "Chegar ao cenário artístico atual com uma nova proposta, como ela fez, é algo raro", disse o pianista e crítico musical André Manoukian, no canal francês online de música Riffx. "Zaho mergulha no chansonnier dos anos 1950 e 60, de Jacques Brel e Barbara, e como os mestres canta cada palavra como se fosse única. Mas ela atualiza o estilo por

meio de sonoridades eletrônicas típicas da Berlim dos anos 1980: o som do Kraftwerk, dos sintetizadores." Nos primeiros shows e participações midiáticas, ela aparecia vestindo quase sempre o mesmo look, um terno amplo e bege, que numa entrevista contou ter comprado por cerca de 8 euros numa Emmaüs (uma rede de lojas de roupas de segunda mão cujos lucros são revertidos para projetos sociais). "Basicamente, me visto na Emmaüs e na Decathlon", disse Zaho num vídeo que viralizou nas redes, (re)afirmando seu desinteresse pela moda. Foi a partir do encontro com Ghesquière que a garota revelação surgiu em looks sofisticados, criados especialmente para ela. Ainda assim, ela continua repetindo peças. Usou o mesmo body preto nas performances do Festival de Cannes e da Olimpíada, combinando-o com saias diferentes. Zaho é a pura expressão da nonchalance francesa, termo que dá nome ao talento nacional em conjugar, num mesmo look, a displicência e a elegância. Mais uma prova de que estamos diante de uma mulher de contrastes.

Gala

Μουσείο
ΓΑΪΤΗ
-Σύμωσι

ΤΟ ΝΕΟ ΣΠΙΤΙ
ΤΗΣ ΤΕΧΝΗΣ
ΣΤΗΝ ΙΟ

Οίκος
Χριστάκης
Η ΠΑΡΑΔΟΣΗ
ΤΟΥ HANDMADE
ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

Ζαχρία
Μιχαηλοπούλου

ΟΙ ΔΟΚΙΜΑΣΙΕΣ
ΜΙΑΣ ΣΥΓΧΡΟΝΗΣ
«ΙΚΕΤΙΔΑΣ»

ΚΥΡΙΑΚΗ 15 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 2024 • ΤΕΥΧΟΣ 325
© 2024 • ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΡΩΤΟ ΘΡΩΝ ΕΚΔΟΤΙΚΗ Α.Ε.
ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΔΙΑΒΑΤΗΡΑ ΤΩΝ ΠΡΩΤΟ ΘΡΩΝ
ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΠΡΩΤΟ ΘΡΩΝ Ε.Ε.

COVER STORY

Zaho de Sagazan

Η ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ
ΤΩΝ ΟΛΥΜΠΙΑΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ

«Μέσα από τη μουσική
προσφέρω αγάπη»

COVER STORY

ZAHO

de Sagazan

*Η αποκάλυψη
των Ολυμπιακών Αγώνων*

Η 25χρονη ερμηνεύτρια και συνθέτις που μάγεψε το κοινό παγκοσμίως τραγουδώντας Εντίθ Πιαφ στην τελετή λήξης δεν φοβάται τις συγκρίσεις και σίγουρα ήρθε για να μείνει.

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΣΤΟΝ ΘΑΝΑΣΗ ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟ

COVER STORY

Το όνομά της έχει αυτό το γαλαζοαίματο «ντε» που τόσο κυνηγούσαν ταπεινής καταγωγής λογοτέχνες όπως ο Μπαλζάκ. Με τη μουσική της, όμως, η Ζαό ντε Σαγκαζάν απέδειξε ότι η ευγενική καταγωγή της αντίζει. Γεννημένη στις 28 Δεκεμβρίου 1999, με πατέρα ζωγράφο, γλύπτη και performer και μητέρα δασκάλα, η 25χρονη ερμηνεύτρια και συνθέτης έχει ήδη ένα άλμπουμ στο ενεργητικό της, το «La Symphonie des Eclairs», που στα «γαλλικά Grammy» (Victoires de la Musique) κατέκτησε 4 βραβεία αναδεικνύοντας τη Ζαό ντε Σαγκαζάν σε πρόσωπο της χρονιάς στη χώρα της. Αυτό τράβηξε την προσοχή του Louis Vuitton και έτσι ο Νικολά Γκεσκέρ, ο καλλιτεχνικός διευθυντής του ιστορικού οίκου, αποφάσισε να την ντύσει με δημιουργίες του στην πρώτη της επίσημη δημόσια εμφάνιση, αυτή της έναρξης του Φεστιβάλ των Καννών. Αλλά την έντυσε και ακόμα μια φορά, όταν τη γνώρισε όλος ο πλανήτης ενώ εκείνη τραγουδούσε το «Sous le ciel de Paris» της Εντίθ Πιαφ από τον περιβλεπτο Κήπο του Κεραμεικού στην τελετή λήξης των Ολυμπιακών Αγώνων στο Παρίσι. Σήμερα η Ζαό ντε Σαγκαζάν είναι απλώς περιζήτητη.

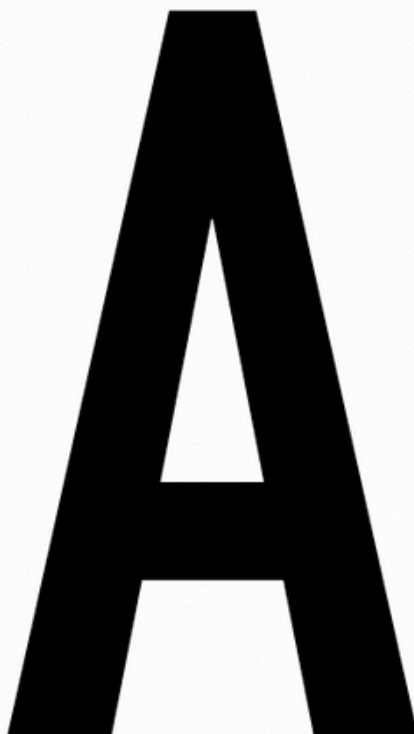
GALA: Πριν από μερικές εβδομάδες εμφανιστήκατε στο Φεστιβάλ Rock En Seine και μαθαίνω ότι το πρόγραμμα των συναυλιών σας είναι υπερφορτωμένο. Η επιτυχία αυτή είναι καθαρά προϊόν σκληρής δουλειάς ή σας ευόνοσε και η τύχη;

ΖΑΟ ΝΤΕ ΣΑΓΚΑΖΑΝ: Είναι νομίζω λίγο και από τα δύο. Η επιτυχία ήρθε πολύ γρήγορα, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι δεν δουλέψαμε με πάθος για όλο αυτό. Μέσα στην εβδομάδα είχαμε δύο ζωντανές εμφανίσεις και συνεχί δουλειά στο στούντιο. Το Σαββατοκύριακο δεν υπάρχει πια σαν διήμερο ξεκούρασης για μένα.

«ΔΕΝ ΠΡΟΛΑΒΑ
ΚΑΝ ΝΑ ΑΓΧΩΘΩ
ΜΕΣΑ ΣΤΙΣ 10
ΗΜΕΡΕΣ ΠΟΥ
ΕΙΧΑ ΠΡΙΝ
ΤΡΑΓΟΥΔΗΣΩ
ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ»

COVER STORY

Αρα ναι, δούλεψα πολύ, αλλά μιας ευνόησε και η τύχη γιατί η αναγνώριση ήρθε πολύ γρήγορα.

Γ.: Ποια διαδικασία προηγήθηκε πίσω από τις κάμερες πριν από την εμφάνισή σας στον Κήπο του Κεραμικού στην τελετή λήξης των Ολυμπιακών Αγώνων;

Ζ.Σ.: Ήταν πολύ απλό. Μου τηλεφώνησαν δέκα μέρες πριν και μου πρότειναν το συγκεκριμένο project. Τους είπα «ναι», μου είπαν «πρέπει να τραγουδήσεις Εντίθ Πιαφ», τους είπα πάλι «ναι» - και αυτό ήταν όλο. Τόσο απλό.

Γ.: Αισθανθήκατε δέος γνωρίζοντας ότι τραγουδώντας το «Sous le ciel de Paris» έχετε να αναμετρηθείτε με ιερά τέρατα όπως η Εντίθ Πιαφ, ο Ιβ Μοντάν και η Ζυλιέτ Γκρεκό;

Ζ.Σ.: Ναι, αλλά το είχα ξαναζήσει αυτό όταν ερμηνεύσα το «Modern Love» του Ντέιβιντ Μπόουι στην τελετή έναρξης του Φεστιβάλ των Καννών. Οπότε φοβόμουν πολύ λιγότερο. Επίσης, δεν προλάβαινα καν να τρομάξω μέσα στις δέκα ημέρες που είχα στη διάθεσή μου. Και επρόκειτο για ένα γαλλικό τραγούδι, κάτι που με έκανε να νιώθω πιο άνετα σε σχέση με το στυλ του Μπόουι που δεν μου ήταν οικείο, στον ίδιο βαθμό οικείο. Ήταν ένα τυπικό γαλλικό τραγούδι που το ξέρω από παιδί και έπρεπε να το τραγουδήσω μπροστά από μια πολύ όμορφη καρδιά. Κάθε ερμηνεία του συγκεκριμένου τραγουδιού από τον κάθε καλλιτέχνη ήταν μοναδική και εμένα δεν με ένοιαζε η σύγκριση μαζί τους, θα άφηνα το δικό μου στίγμα σε ένα κλασικό τραγούδι.

Γ.: Σας άλλαξε σε κάτι το γεγονός ότι εκείνη τη στιγμή εμφανιζόσασταν μπροστά σε εκατομμύρια κόσμου από ολόκληρο τον πλανήτη;

Ζ.Σ.: Όχι, δεν είχα λόγο. Εγώ τραγουδούσα μπροστά σε μια κάμερα και αυτό ήταν όλο. (γέλια) Ναι, με παρακολουθούσαν 100 εκατομμύρια άνθρωποι, αλλά αυτό ήταν κάτι που δεν συνευδοποιούσα εκείνη τη στιγμή. Ένας τραυματισμός μπορεί να σε αλλάξει, αλλά μια τέτοια ευχάριστη εμπειρία ποτέ!

Γ.: Ας συζητήσω τη λέξη «τραυματισμός». Διάβασα ότι κλαίγοντας πάνω από ένα πιάνο ανακαλύψατε την αγάπη σας για τη μουσική. Τι σας έκανε να κλάψετε εκείνη τη στιγμή;

Ζ.Σ.: Πολλά πράγματα. Το ένα είναι ότι στο

παραλθόν ήμουν από εκείνους τους ανθρώπους που είναι πολύ ευαίσθητοι. Και σε τέτοιους ανθρώπους το κλάμα δεν είναι δύσκολο. Ιδιαίτερα όταν είναι νέοι, έφηβοι. Είναι συγκλονιστική η στιγμή που ανακαλύπτεις τη ζωή. Εγώ είχα πολύ χαμηλή αυτοεκτίμηση. Εκλαιγα πολύ λοιπόν γιατί δεν εμπιστευόμουν τον εαυτό μου. Με έβρισκα πολύ άσχημη και

ελάχιστα ενδιαφέρουσα ως προσωπικότητα. Υπήρξα πάντα πολύ σκληρή με τον εαυτό μου, απεχθανόμουν το σώμα και το πρόσωπό μου, δεν μπορούσα να φανταστώ πως θα μπορέσει κάποιος να με αγαπήσει μια μέρα.

Γ.: Το ταλέντο όμως μπορεί να μετατρέψει τέτοιες αδυναμίες σε «βατήρα». Έτσι συνέβη και με εσάς;

Ζ.Σ.: Φυσικά! Αυτό αφηγείται και το τραγούδι «La Symphonie des Eclairs» από το άλμπουμ μου. Λέω ότι είμαι μια μικρή καταγίδα που δεν αισθάνεται καλά με τον εαυτό της γιατί φέρνει στους ανθρώπους βροχές και ανέμους, αλλά μόλις κάτσει στο πιάνο βγαίνει ένας αέρας και μελωδίες που ζεσταίνουν την καρδιά τους και τους κάνουν καλό. Επομένως, αυτή η θύελλα δεν έχει κανέναν λόγο να σπρέφεται εναντίον του εαυτού της. ➡

«Η ΕΥΑΙΣΘΗΣΙΑ
ΜΟΥ, ΠΟΥ ΤΗ
ΘΕΩΡΟΥΣΑ
ΕΛΑΤΤΩΜΑ,
ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΗ
ΜΟΥΣΙΚΗ ΕΓΙΝΕ
ΠΡΟΤΕΡΗΜΑ»

COVER STORY

A

GETTY IMAGES/IDEAL IMAGE

Αντιθέτως, η ευαισθησία μου, που τη θεωρούσα ελάττωμα, μέσα από το πιάνο και τη μουσική έκανε καλό στους άλλους και έτσι μετατράπηκε στο μεγαλύτερό μου προτέρημα.

Γ.: Μετά από 4 βραβεία στον μεγαλύτερο γαλλικό διαγωνισμό τραγουδιού (Victoires De La Musique) προτιμάτε να τραγουδάτε στα αγγλικά ή στα γαλλικά;

Ζ.Σ.: Σίγουρα προτιμώ να γράφω στα γαλλικά. Και να τραγουδώ στα γαλλικά επομένως. Λατρεύω το τραγούδι γιατί μέσα από αυτό αφηγούμαι ιστορίες. Η γλώσσα είναι ένα απίστευτο εργαλείο μέσα από το οποίο μπορείς να περάσεις πολλά μηνύματα και λατρεύω τη μουσική γιατί αφηγείται ιστορίες. Αλλά δεν μιλάω τέλεια αγγλικά, επομένως οι ιστορίες μου σε αυτή τη γλώσσα θα ήταν λιγότερο ενδιαφέρουσες. Βέβαια, κάθε γλώσσα μας κάνει να τραγουδάμε διαφορετικά. Γι' αυτό λατρεύω να ερμηνεύω κομμάτια και σε άλλες γλώσσες. Αλλά αν έπρεπε να διαλέξω μόνο μία, αυτή θα ήταν τα γαλλικά.

Γ.: Τι γνωρίζετε για την Ελλάδα;

Ζ.Σ.: Η Ελλάδα για μένα υπάρχει μόνο στη φαντασία μου αφού δεν έχω

«ΛΑΤΡΕΥΩ ΤΗ ΜΟΥΣΙΚΗ ΕΠΕΙΔΗ ΔΙΝΕΙ ΣΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΠΑΙΡΝΕΙ»

πάει ποτέ. Ακούω όμως από τους φίλους μου ότι είναι μια καταπληκτική χώρα. Αλλά αυτό το μυστήριο που τυλίγει την Ελλάδα στο μυαλό μου την κάνει ακόμα πιο μαγευτική. Γιατί μου αρέσει να φαντάζομαι. Όλο αυτό το μπλε της θάλασσας και τα νησιά με τα λευκά σπιτάκια είναι κάτι τόσο μακρινό για εμένα που έχω γεννηθεί στο Παρίσι! Επομένως η ατμόσφαιρα που αποπνέει η Ελλάδα με κάνει να την ονειρεύομαι.

Γ.: Οι μοντέρνοι πόλεμοι συχνά δεν έχουν σχέση με τη βία, αλλά έχουν να κάνουν με το να νικήσεις μια ασθένεια ή να μεγαλώσεις ένα

παιδί. Ποια θα λέγατε ότι είναι η δική σας μάχη;

Ζ.Σ.: Δεν ξέρω αν είναι μάχη, αλλά το θεωρώ σίγουρα αποστολή. Θέλω να προσφέρω χαρά και αγάπη στους ανθρώπους. Το πιο σημαντικό πράγμα στον κόσμο είναι η αγάπη. Γι' αυτό λατρεύω τη μουσική, επειδή είναι κάτι που δίνει στους ανθρώπους χωρίς να παίρνει ♦

De charmante Zaho de Sagazan zingt haar chansons **met zeldzame kracht**, geplaatst in een futuristisch klankdecor.

Foto Getty

Zaho de Sagazan

Pop

★★★★★

15/10, Tolhuistuin, Amsterdam (i.h.k.v. Amsterdam Dance Event).

Zaho de Sagazan bouwt een ADE-feest in de Amsterdamse Tolhuistuin, maar de hoogtepunten van haar optreden zijn haar 'electrochansons'.

Na een uur op het podium van de Amsterdamse Tolhuistuin doet Zaho de Sagazan (24) een dienstmededeling: 'Weg met de *chansons françaises! Time to let the body talk!*' Daar gaan we. *Dansez!* Het concert verandert in een rave, voor wie er nog aan twijfelde of haar electrochansons wel bij het Amsterdam Dance Event passen.

Als toegift volgen twee dampende covers: *99 Luftballons* van Nena (in prima Duits gezongen) en *Modern Love* van David Bowie. Triomf bezegeld: Zaho is een fenomeen in wording. Haar Paradiso-concert (maart 2025) zal snel uitverkocht zijn.

En dan te bedenken dat het uur vóór de rave nog veel mooier was. Toen zong ze, haar driemansband achter zich, haar zelfgeschreven chansons, *Tristesse* bijvoorbeeld, in de traditie van Brel en Barbara, maar geplaatst in een futuristisch klank-

decor van drumcomputers en analoge synthesizers.

Stromae vernieuwde het chanson ook, maar de charmante, geestige De Sagazan doet het anders. Die onwaarschijnlijke stem alleen al: een alt met zeldzame kracht, die moeiteloos naar hoge registers klimt.

Haar album *La symphonie des éclairs* (2023) slaat wereldwijd aan; vrijdag verschijnt een met bonusnummers verlengde editie. Ze vertelt dat haar liedjes vaak over liefde gaan: 'Ik ben zelf nog nooit verliefd geweest, maar ik heb er in mijn fantasie veel ervaring mee.'

Ter introductie van de titelsong, haar hit, neemt ze ons mee terug naar het moment waarop ze ontdekte 'dat het interessanter is om boven je piano te huilen dan boven je kussen'.

Daar is het uitgelaten ADE-publiek even stil van. Het zingt het refrein zachtjes mee, teder, als één man. Dát is het hoogtepunt, nog voor het dansen. Die feestelijke covers? Het moment waarop ze ze niet meer nodig heeft, nadert nu al.

Menno Pot

Nieuwe single Zaho de Sagazan – “Ô travers”

By Xander Michiel Beute ◦ 27 september 2024

De Franse zangeres Zaho de Sagazan won menig hart toen ze dit jaar op het filmfestival van Cannes 'Modern Love' van David Bowie uitvoerde. Het was een verleidingsdans die eindigde aan de voeten van Greta Gerwig, de beroemde regisseur, die als actrice in *Frances Ha* door de straten van New York danste op datzelfde nummer. Vorig jaar verscheen De Sagazans veelgeprezen debuutalbum *La symphonie des éclairs* dat voortdurend beweegt tussen dance en chanson.

De nieuwe single 'Ô travers' is een voorbode van een rits nummers dat het album moet aanvullen. Over het genre hoeven we hier niet te twijfelen, het is synthpop van de meest soepele aard. Het nummer opent met een heerlijk baslijntje dat zo uit 'Touch in the Night' van Silent Circle lijkt weggelopen. Wat volgt, is een lichtvoetige melodie en de ietwat nasale stem van De Sagazan die verhaalt dat we kunnen groeien door te accepteren dat we niet volmaakt zijn. Als aan het einde de muziek wegsterft en alleen die warme stem overblijft, benadert het nummer wel even de perfectie en bevindt het zich in een nieuw terrein dat De Sagazan zelf lijkt te ontginnen: de wereld tussen het chanson en de dance.

Zaho de Sagazan staat op zondag 24 november in de [ING Arena](#) in Brussel.

(July 26th, 2024)

French pop prodigy Zaho de Sagazan to perform in San Francisco this December

by MerciSF | 26-07-2024 | [Agenda](#), [Music](#), [News](#), [See All](#)

[French artist](#)

[Live Music](#)

Zaho Le Monières de Sagazan, known professionally as **Zaho de Sagazan**, is a renowned French singer-songwriter and musician from Saint-Nazaire, France.

Acclaimed as a prodigy of French pop, **Zaho de Sagazan** is set to perform at [The Independant](#) in San Francisco this December, bringing her evocative music and powerful stage presence to an international audience. Her performances are often accompanied by multi-instrumentalist Tom Geffray and musicians from the Inuit group, promising a memorable experience for attendees.

Coming from an artistic family, being the daughter of painter **Olivier de Sagazan** and cousin of director **Lorraine de Sagazan**, Zaho's early years were marked by a strong interest in dance and music, leading her to pursue a music career. She began by posting musical videos on Instagram and performing locally, gradually building her reputation.

In March 2023, Zaho released her debut album, **La Symphonie des éclairs**, which propelled her to fame. Her unique blend of 1980s electronic music, Krautrock, Darksynth, and French chanson, inspired by artists like Jacques Brel, Barbara, and Tom Odell, resonated widely. Her emotionally charged performances, often addressing themes of hypersensitivity, have captivated audiences.

Her meteoric rise was underscored by her sweeping victory at the **39th Victoires de la Musique** awards in February 2024, where she won in four categories, including original song and album of the year. Zaho's album was certified Platinum in April 2024, and she delivered a [standout performance at the Cannes Film Festival's opening ceremony](#).

(october 15th, 2024)

Zaho De Sagazan

If it was a material, it would be a metallic velvet; the texture both bouncy and rough; the movement somewhere between a silk-lifting breeze and the ripple caused by skip stones on a lake…While Zaho de Sagazan's voice has a peculiar character to it, it soon seeps in as something familiar and powerfully intimate. That of a sister, a best friend, a shaman, a therapist? In any case, that of a unique writer, composer and performer. And her first album, *La symphonie des éclairs*, only confirms the buzz that has spread since 2022's wave of events - namely a few outstanding shows at major festivals including newcomer support from le Printemps de Bourges and Les Francolies de la Rochelle, the Chorus des Hauts-de-Seine prize, the Transmusicales de Rennes...

Zaho de Sagazan, 23, sits with her dark-electro repertoire at the unlikely crossroads between greats such as Barbara and Christophe, alternative electro artist Koudlam, and Cold Cave, where French introspective chanson meets the rightful heirs of Kraftwerk. Her voice cuts through the emotions, tearing apart the peacefully seductive girl song blueprint. Zaho harnessed her voice as she did her music, by working relentlessly and with great pleasure. At first, the piano was associated with chocolate doughnuts, which were her reward after each lesson during the classical training she started in 6th grade. While she eventually got sick of it, she returned to it a few years later. Her obsessive and self-taught passion is reflected in her current writing - as she launches the melodies in a straight line, repeating the same two chords to the point of hypnosis.

In her teens, she developed a passion for classical French chanson, admiring Maurice Fanon's wordplays on "L'Écharpe" or Barbara's on "Du bout des lèvres", as they touch on the most intimate truth of emotions. She also passionately explored the type of dark electronica that delves deep into the soul and thumps through the body with great fury.

Everything came together at once: this great dreamer grew up guided by the maternal insight of ‘putting herself in others’ shoes’, which was both a charitable stance and a wonderful way to hone her observation skills. Whether her songs are written from the “I”, “you” or “he” perspective, the subject never changes: a person that loves, suffers, is unsure, looks at themselves in the mirror, and explores further...For this person isn’t always Zaho herself. “I’ve never experienced love. So I invent it, trying to understand it before I get to live it”. Once she slips into character, one elated with love, she can keep on singing on her piano forever. As on “Suffisamment”, “Je t’aime passionnément / Tu m’aimes suffisamment / Pour que je reste / Mais pourquoi je reste / Sûrement parce que je t’aime / Passionnément “. (editor’s notes: I love you passionately / You love me just enough / For me to stay / But why do I stay? / It must be because I love you / Passionately) she sings in a loop, both in despair and exaltation, from a realistic but also dreamed perspective. “I was in tears when I wrote this”. Throughout the album, Zaho de Sagazan alternates between spleen and bliss, experiences elated highs and sobering lows, desire and sublimation, as she explores relationships (Langage, Dis-moi que tu m’aimes, Je rêve, Suffisamment), romantic fantasies (Les garçons, Mon inconnu), bold self-portraits (Tristesse, Mon corps, La symphonie des éclairs), disturbing meditation (La fontaine de sang), or simply invites the listener to follow into her liberated and ardent world (Ne te regarde pas). Zaho is truly a unique and distinctive artist, one of today’s timeless voices.

TV

3SAT AUSTRIA/SWITZERLAND

26:42 - 32:59 min

(March, 18th 2025)

3SAT AUSTRIA/SWITZERLAND

23:48 - 29:33 min

(January 20th, 2025)

RADIO

WEB

Vale Tudo: imprensa francesa celebra sucesso de Zaho de Sagazan no Brasil após música entrar na trilha da novela

Vários jornais e revistas da França repercutiram esta semana o sucesso repentino da cantora francesa Zaho de Sagazan no Brasil desde que uma de suas interpretações integrou a trilha sonora do remake da novela "Vale Tudo". Já célebre em seu país, a artista foi surpreendida por uma popularidade internacional alimentada pelo público brasileiro.

"Zaho de Sagazan se torna uma estrela no Brasil graças a uma telenovela". Foi com esse título que o [jornal *Le Figaro* resumiu o fenômeno](#) desde que a interpretação da música "Modern Love" feita pela cantora animou o primeiro episódio da nova versão da novela "Vale Tudo".

"Desde que o primeiro capítulo da novela foi ao ar, as buscas pelo nome da cantora explodiram no Spotify, registrando um aumento de 2.086% no país", relata *Le Figaro*, baseado em informações da *Billboard France*. O diário aponta que a canção alcançou o segundo lugar no Shazam Brasil, ao lado de Lady Gaga e Bruno Mars.

Reportagens sobre o fenômeno também foram publicadas nas revistas [Elle francesa](#), que questiona em manchete "Por que a regravação de 'Modern Love' de Zaho de Sagazan se tornou viral no Brasil?". Mesmo tom na [Vanity Fair](#), que fala de "um verdadeiro sucesso" no país.

"Modern Love", canção gravada pela primeira vez por *David Bowie* em 1983, foi interpretada por Zaho de Sagazan em maio de 2024 na abertura do Festival de Cinema de Cannes. A performance da jovem foi pensada como uma homenagem à diretora norte-americana Greta Gerwig, presidente do júri do festival naquela edição. "Modern Love" fazia parte da trilha de "Francis Ha", filme de Noah Baumbach que revelou a cineasta para o grande público, ainda como atriz, em 2012.

Em uma apresentação ao vivo, Zaho subiu no palco com um vestido longo da Louis Vuitton, mas calçando apenas meias brancas, e encantou o público com um momento que se tornou viral, com mais de 3 milhões de visualizações no Youtube. O sucesso foi tamanho que a cantora lançou a faixa em plataformas de streaming.

Mas agora, quase um ano depois, a interpretação viralizou novamente, graças à telenovela, transformando a cantora em uma "superstar no Brasil", como escreve o canal de televisão BFM em seu site. "A música, que já havia causado sensação no Festival de Cannes em 2024, foi transmitida na íntegra no primeiro episódio da novela 'Vale Tudo', que se tornou um fenômeno social no Brasil, com 17 milhões de espectadores", detalha a emissora. Desde a estreia da novela, o vídeo da abertura do festival de Cannes foi visto mais de 70 mil vezes apenas no Brasil, informa a BFM TV.